

פרשת כי תצא

כ"י תצא למלחמה על איביך: יתכן לפרש ע"ד מאמרס ז"ל הכל בידו שמי חוץ מיראת שמי נוי הנחירה בת חורין היא ביד כל אדם אל כל אשר יחפץ יטה: והוא מלחמת היזה"ר ומלחמת אנשיים לא לאדם כי ה' איש מלחמה. כמו שמצוינו באברהם ועבדו זקן ביתו שניהם לברכ הטולוד מלכים עצומים. ודור לבניו אח גליות. וע"ד משנת בן זoma לבראות עכו"ם מරקרים היא גבורה יתירה מתהנים כמרז"ל בראות עכו"ם פרטיטים בהיכלו שאמרו הן הן גבורתיהם. אבל המושל ברוחו בכל פרטיטים הוא יותר ניבור מלוכדר עיר כו', והטעם כי לוכדר עיר אויביו פמנוחץ. אך בארם אויביו בקרבת לבו חורך עצמותו. זה אמר כי תצא על ידו אחרות לבבות שיש לכם. לוטר תצא לשון יהוד על איביך עס יצרכנו הללו לנו הוא כי הכל ביו שפם חוץ מיראת שמיים וזה איביך:

ד"א כי תצא ע"ד משל מלך האומר לבנו קטן הנה לך עיר פלונית ובנה משרחות רבבות וענד גדול המושל מכלם וvae הלחת כה ותכשנה. ואל יקsha בענייך. הלא בזאתך למלחמות אני אעטוד ואחנהו בידך וזה יאמר כי תצא שהחיה לארת ולהתגנر מלחמה ולא תצטרך להלחם רkonתנו ה' אלהיך בידך. כי יעשה ה' טירוה כננד מידה אתם אם היוחפב רבבים געשיכ איש אחד שאוטר תצא לשון יחיד כן אם היומם אויביך שעס רבבים יתנס ה' בידך כאיש אחד וזה איביך לשון רבבים גוננו לשון יחיד ולא תצטרך להלחם ולהתגנן רק תצא כי הייזאה לברה תעשה והוא יתכרך יתנס בידך. ד"א ונחנו ע"ד כי יפקור על צבא המרים במרים שיפיל השר חילה. וזה אט תצא למלחה על אויביך שהששר והעם שלו ונחנו הוא יתכרך הוא

קיצור חורת פリストלי תצא משה אל שיר קצב

הוא אחד מהנכליים הוא השר כי סר צלו מעלייהם . ושבית שבוי של השר הנגבר כי העם שהוא שנוי חחת ירו חשבנו כי המלחמה המוטלת על הקב"ה אל נאמן הוא שכורואי יעשה : **ולראית** בשביה אשת יפתח תואר . ויחנן לפרש שהיא מלחמת היוצר הרע המוטלת עלייך בין הייז"ט תוכין הייז"ר שמיד שעין רואה מיר הלב חוסר . באופן שלא תעהשר מלחמה עם הייז"ר למען ה' . כי אם וראית בשביה אשת יפתח תואר ולא יפתח מראה אש אש אוש אש הייז"ר בעורה חבער כי מיד וחשקת בה עצה יהוות שעלה אישות היותר דרך נבר לחפש אחר כל השלימות לא כן האיסור . כי לא יש��ף אם בחולה אם יפתח מראה אם אין להחטיאו . וושבה בכחך ובכחך : ויחנן לפרש עד הכלוב דלפטו רד ביום סניריו ואשת מרדייניט הרלק הוא טורר וגינו סחמיר רך ביום סניריו אך ואשת מרדייניט נשתוה . כל זמן לה שות כי אין לה ימים מוחדים לטרדיינית כאשר לדלפטו רד כי אין רבר יעסוד לפניה להשקייה . ביום מני הימים או זמן מן הזמנים . כי ע"י מה שושבה בכחך היהיה לך חנרת מרדיינית אש הקשים מטלחות גוג טגונ . בראותה צורתה בכיתה . בת אל נבר שלא בקדושים ושבע ברכות ובחיותה חמיר כי תחדר תקווע עמה בכירות כי תראה ספר מפורת את האשת בוכה ומבהה שדרך נשים שהרדנה עיניהן דמעה . כי העכשניהם צורתה גם כעם בעבור הרעימה . אז ובכתה את אביה ואת אמה הפישולתה בדברים טובים והתנהגת ברוחמי' הפך צורתה המגדפת ומחיפה ואולי תוכל תכה בה :

כ' היהון לאייש שני נשים האחרת אהובה והאחרת שנואת וולדת לו בנים האהובה והשנואת והיה בן הבכור לשניאה . ויחנן לפרש ע"ד מאברים : ל' על דרבן זיווג בני אros איש ואשתו כי אמרו באיש יש זו' ובאשר ה"א הוא שם יות השורה בין שניהם כהוות כשרים ותווגן לשם שטים אך בהתחפש יטול הוא יחברך את שתי אותיותו משניות ויהיא אש כלל א' מהם ותבער בהם אשה' זו"א כי היהון כלל ה"א בסוף חיכה לאיש וטיטיליו' ז' באיש . וש"ה איך הטיר ה"א מהנשיםズ וחניה זו' ר' באיש כי השם או יהוה בשתידים לו"א האחרת אהובה ולא אמר זאת אלא האחת לרמזו אל התה"א שלשה של שם י' ה' לומר אם החלוי ז' באיש הוא כי לעומתו הא אהובה ומה

קיזור חורות פリストי תצא משאלשים

שאחריה "א מתחיון הוא על דבר ה"א של שנואה . כי הא שלה
שנואה ולא מצד הקדושה . זו "א והאהת שנואה ולא אמר ואחרת
שנואה וע"כ בתיבה שנבללו שניים נעדרה ה"א של א' מהן :
אך באיש לא החסר היוד שוש לו עיר כנגורו בה"א של אהובת
ולכל יעלה על רוחך כי אחר שנחתי בן הבכור לשנואה און זה
כי אם שאחบทיו אותה . בענין להאה וורה'a כי שנואה להאה וופתח
את רחמה . בן בראוותך כי שנואה ווע"כ נחתי להה הבכור :
ארבבה נגperf הוא" . הוא שנואה של שס"ה השע"ב אינו אומר
לשנואה אלא לשנואה שוש באחותיהם שנואה שנא . י"ה . כלומר
שהחסמי"ה שנואה אותה . ומה שהוטלה האל"ף בין אהויות יוד
לה"א וללא כחיב שנאו"ה להוורות כי שם י"ה נפרד בינה לבינו
כי היוד מתחברת עס הא' של אהובה ולא עס ה' של
השנואה כמדוכר :

כ' י יהייל איש בן סורר ומורה : י"ל ע"ד מאמרטס ז' לעל
פסוק אשריו האיש יראה את ה' . בהיותו איש שהוא
בבחורותיו . זו "א כי היה לאיש . וכמו"ל כי בן הוא אחר היוד
לו שחי שערות והוא גדרול ויצא מכלל יכולות זה הוא גקרוא בן .
ורש"ז : "לפי" בן סורר ומורה נהרג עלי"ל שם סופו . וזה יאמר כי
יהיה איש שעודנו בבחורותיו יש בו כח שלא לחשך שבטו והגע
בנו ליקרא בן שיזא מכלל יכולות והוא סורר במדתו ומורה על
שם סופו מה שיעשה אחורי בן שמורה העמיד שיהיה הולך ונגדל
ברעה שהוא . היותו זול וסובא :

אלינו שפ"ע בקהל אליו ובקהל אמו : ייחן לפרש השע"ב
בכבוד הקדושים הכהב האב ובמורא הקדושים האם ואחר
שלא יימרו אותו בילדות עתה אם יוכיתנו ابوינו אלינו שומע בקהל
אכיו טפנוי היראה ולא בקהל אמו . מפני הכוכב :

ויסרין אביו ואציו ולא ישמע אליהם : אפיקו ווחברו יחד שניותם

ואמידין בינו זה : כלומר למה שהוא בנינו לנו בלחוז
ראויים יצא סורר ומורה : איןנו שומע בקהל
שהוא של שנינו כאחת :

זולל וסובא שהוא שאמרכנו ביבנו והוא סורר שענינו
מורר ומורה מעחה מה שיזהו בסופו שהוא נטה
שהוא זולל וטובא . ושת' מהחת שbezoch איןנו שומע לו"א חילה
איןנו

קיצור חורת פירוש כתאי תצא משה אל שור קצג

ובערת הרע מקרברן . יתכן לפרש ע"ד שאמר חז"י הארבי לרודר מ"ט לא דרשת סמכיות הלוקח יפתח חואר סופה לשנאותה ואם يولיד מטנה שהיה בנסור וטורה זהה ובערת הרע מקרברן הרעה הדבק בך ממעשרי הרע שעשית נמשך לך זה :

כ' קלחה אלהים תלו依 ר' יז"ל משל לשני אחיהם חאמיס נכו רצה לומר שכא לנו להורות שניקה האיש מעוז והצלם אלהים שהיה על פניו שהשחית בעונו שבונחן . ע"כ לא תלין נבלתו על העץ כי נתקן פנים צלים אלהים אשר שיחת לקונו ותייחס כי כבר בצלם אלהים שלם הוא משפט מות שהיה בו נמחל עונו בסקוילה :

לא הלבש שעתנו נו גדיים תעשת לך . נו כיוקח איש אש הובא אליה ושנאה : נו יתכן לפרש סמכות החותבים ע"ד שאמרו חיבור צמר ופשתים אסתרתי לך . ואט לקיים מצות ציוית הוא מצוה גריילום תעשה לך שחואת חכלת צמר עם פשתים ולפעמים יש חיבור גנדויים לא לעשות מצוה כי אם למרק עון והוא כי יעדנו מרז"ל כי כל איש יש לו בת זוגנו אך אם לבא שניםם לעולם והוא החטא ואשם מה שאין בן בבת זוגנו יעבوروו מטנו . וכן אם האשה אשר החטא ולא בן זוגה תאבך בן זוגה ואו למרק עון החטא שבחתאו אבד בת זוגנו יזוננו עם אש זהה ולפעמים אשר בחטא אברה בת זוגה באופן היה שניות נפרדים הקב"ה מזוננו יחד שלא בטוחת כתרת"ל עלי פסק מוציא אסורים בכשורות בכוי וشورות לא זכו בוכois . נו' ובמה יבחן כי גנדויים המה . בפה שיבא אליה ושנאה שאלות הינה בת זוגנו אררכבה בבא אליה היה קשור אהבה נמצאה כאשר שני נפרדים לעשות מצות ציוית הקב"ה מחברים כך שניים נפרדים יזונס הוא יתכרך יחד למרק עון . והוא סמיכת דין זה אל

הקווט כמזרבר :

ולל הינה לאשכו לא יכח איש אהשת אבינוכו' יתכן לפרש כי אומר שהאונט את הבהיר לו הינה לאשה ונחן טעם תחת אש ערנה . ונחן עוד טעם שני ע"י הסמכות לומר ע"י ولو חחיה לאשה ימשך שלא יכח איש אהשת אבינו' מה שאין בן אם לא יקחנה לאשה אפשר חנשא לבנו של אונס כי נושא

קיצור חורת פלשת כי הצע משה אלישע

אדם אונוכת אביו ובוה יבא לטעוז נס ליהחת את אשתו:
יבא פצוע דכא כו' לא ובא מפזר שעז' שאינו ראו
להוליך תזונה אשה וירבו סטוריים נ"א לא יבא פצוע
דנא כו' וסטיך לה לא יבא פצוץ:

לא יבא עפוני ומאבי בקהל ה' נס רור עשריו כו' ואשר שכר
עליך את כל געם כו'. ייחן לפרש ע"ד מאמרם ז"ל
במדרש חזית: כי עפוני ולא עזוניותם אבי ולא מואנויות למד
שפטואל מפסוק ואשר שבר עזיך כו' כי דרך אנשיים לשכור ולא
הנשים. וברוך הוה יהוה הסטינכות הנה בת צור אמרתיג גב דוד
עשיריו יש אחרים יגנס בהם הוא כן אל ועלה על רוחך כאשר זה
בזוריהם ולא בנקודות בן יהוה נספור או להיפך כאשר כפסוד
זכרים ונקבות בן יהוה בעומון ומיאב הויאל שהם שווין ברור
עשיריו ולכך אמר הכתוב אינו רומה כי המתזר הוא אשר נתהווה
באיוסר אך באלו אינן כי אם על מיטות רעות שנבהם והם אשר לא
קדמו ואשר שבר כו' וא"כ זול בחר טעמא. ואחר שאין הנשים
דרך לשכור לא יהוו בכלל האיסור:

לא החעכ אדורתי כי אחיך הוא: יש מקשים למה לא קצף
ה' על אדרום שלא קרטו בלחמותם: ויחנן לפרש ע"ד
מאמרם ז"ל במדרש רביה כי מה שהאישים ה' לא היה רק עלי
שהיו כפויו טוביה. מה שהחטיב אברהם את לוט. א"כ אין כאן
שאללה שלא נתחייבו ארום שיונשו על כפויות טוביה. אך עניין
אדום ומצריים כי אם על החרב שפחחו גנד וישראל אלא שומר
לווה בחניתת קורבה לו נ"א לא חתעב ארומי כי אחיך הוא.
ולמצריים שלא נהיה כפויו טוביה על אכנסו אתו טוביה כי גנויו

בארצו כאשר ירד יעקב טערימה:

כי ה' אל הריך מטה לך בקרב טחניך להצילך ולהחרת אובייך
לפניך והיה טחניך קרווש ולא יראה בן ערות דבר ושכ
מאתריך: ייחנן לפרש ע"ד שאמרו רוז'ל על מפסוק ויסע מלארך
אליהם ההולך לפני מטהך ישראל וילך מאתריךם שארו'ל מלארך
שהיו ראוים לי אברה כטוריים לפני מלארך הרין. אלא
שרוחם עליהם ה' וילך מלארך עליהם מלפניהם ויעסוד מאתריךם.
והיה העניין כי אז היה האבירים מארחי ישראל ומלאך אלהים
לפני מטהך ישראל ותחיה המלחמה עליהם פנים ואחרו האבירים
מאתריךם ומלאך הדין לשניהם להטיבם מהם הנס דרךים או
להשלות

קיצור חורת פרשת כי הצעא מטהאלשיך קידר

להשליט נחשיט של הטברן על אישר ימוס שמה וברוב חסרו
וחברך צסיווע לאחוריהם של ישראל להפטיק ולהנין בין ישראל
למזרום . שע"י המלאך החוא לא קרב מתחנה טזריך כל הלילה .
וז"א ולחת אובייר לפניך . ואחה בא מאחריהם והנה ה' אלהיך
החולך בקרב מתחנן לפניך להצילך מהם אך אם יראה ערות דרבך
ישוב מאחריך כי הפקח ז' לאויב לך ואין ציריך לומר שלא יהיה
בין אובייר וכיניך להצילך מהם כי אם אדרבה ושכ מאחריך בעניין
וילך מאחריהם שהוא לסגנון ביר אובייר מלפנייך והוא יתברך
שמנגרך יהיה אחר ואת שירוד במלחמה פנים ואחוור :

לא חפניר עבד אל איזונו אשר ינצל אליך טעם אדרוניו .
וחנן למפרש עד שפי רשי ז' לאטילו עבר כגעני של
ישראל שכרכה מחוזה לארץ . רזה לומר מחוזה לארץ לארץ
ישראל המכוב מדרכך שיצא לחירות שוכפין אצרכנו שיכחוב לי
נט שחרור ז' אלא אפרהוי לך כי האליהיך מטהאלך בקרב מתחני
והיה מתחניך קדוש שאל תעשה באופן שיראה נך ערות דרבך ושכ
מאחריך . והלא יעלה על רוחך שאין כאה רק עשורך מה שאנו
כבודו יתברך אך לך איןנה קשה רע לך כי הנטור הוא כי אין צל
הגען אליו יתברך אלא רוע מוסר שבך אך טה חפעל נו יתברך
בי אם יעללה השטימה . שהיה האליהיך מטהאלך בקרב מתחני
ביהיות במחנה קדוש . ועתה כי יראה עריתך דבר ושכ מאחריך נטצאות
והיות עמו . ועתה כי יראה גסראה טה בנין היושב בארץ ישראל
וושב במחנה בלתי קדוש וחתחשכ . נטו שהויה בארץ ישראל
ויצא לחוצה לארץ וראה גסראה טה בנין היושב בארץ ליושב
בחוצה לארץ כי הלא עבד של ישראל שחוויב להשתענד לרכו
ואסור לרכו לשחררו אם ברוח מרכו שכח ז' יצא להירות על כואו
לאرض ישראלי ונעשה חפשי מאדינו למה שכח ז' שם מושב אלהים
וכותה חרע ותשכילד ההפרש שבין היוחך במחנה קדוש שהאליהיך
טהאלך בקרבו אל היוחך במחנה בלתי תהור אחרי שטצא נך
ערות דבר ושכ מאחריך . כי בהיותם עמה' היהת כבן חורין .
בעבר שכרכח מחוזה לארץ לא ז' נך תהיה בן חורין טכל כוחות
שריצו להשחרר עלייך ואחרה עתה . בסוקום טומאה וטהרה
מושענד לכח טמא של ערות דבר וכיוצא בו כל פזאך
יהויה ח' ז' יצרך :

לא תהיה קדשה מבנות ישראל . וחתן למפרש הלא הודעהיך
טה

קיזור הורת פרישת ב' תצא משה אל שיר

מה בין אשר בארץ ישראל כי שם הקדושה לעומר בחוזת
לאורך כי שם מקומ טומאה. דבר זה ההפרש בין הבא על
ашה בקדושים כי שם חשרה קדושה. והבא על הקדשה דרך
זנות בעלם כי שם תשרה טומאה ונדרך בר. ואל יכול בעניין
כי פגיעה היא הלא כל בר שורה הטומאה בכח אל הפועל ההוא
עד שהאתנן הנחנן על הדבר חועבה הוא לפניו יוחב וזהו שאמר
לא חכיא אחנן זונה ומהיר לב והשוווה למחירות לב יהי פירושו
כי הנה בהיות ישראל עושם רצונו של מקום היה נרא דמות
אריה וכשהוא בהפק הוי רואים דמותם לב שכח בלתי טהור היה
פעורב בו וכח זה אשר שני הא' וכן הבא תמורה ביאת זוניה כי
ירבק בו כח טומאה פועל רע ההוא:

לנבר'י תשיך ולאחיך לא תשיך. יתכן לך שטעם אל
אשר התיר הוא ויחברך לנכרי הלא הפליגנו ר' כל

לומר שהטלוה בריביות כופר באלהי ישראל וביציאת מצרים.
אך ידוע כי האמנת יציאת מצרים שם ניכר לעיני הכל שהוא
יחברך מושל בג', עולמות ושורדי מערכות ושרי מעלה והוא יתו
אל היישראל ביחס עין בפרש בא על פסוק בה אמר ה' אלהי
העברים. והכל תלוי באמנות השנאה. וא' הקוצב ריוות
מעתו על הבורו הלא יגע באמונה הנדרולה הזאת וופיל הכל
חלילה. וזה גלה הוא יחברך מה באומרו לנכרי תשיך הולך
אחר הטבע או אחר הטול או שך. גס אתה החתנג אחר שיטחו.
אך לאחיך שהוא בעל אמונה ההשנאה כטוך לא תשיך כי למלה
שה' אלהיך יברך שלא בטבע יש מאין כל מה שחשיכם בכל
משליך ירך ירבה הרבר בעלי קצבה כי בטבע היה להריוות עשרה
חצצא מה כי כל העורף הוא יש מאין כאסוך שמן שעלי' יר'
אלישע הנביא וכבד הקטח שע' אלהו כי יש מאין היה הברכה.
רק כמה שחחול הברכה. עם כל זה הברכה יש מאין. וגם א'
אין עליה שר או מלך כי אם ה' הדורש אותה תмир זו א' על הארץ
אשר אתה בא שמה לרשות הכל בהשגחה מאות יחברך וא' כ'
אשר בנסך נחן ותרביה لكم לא ייקום בתחיית המתים כאשר ה'
כא', מהמתים שהו על יד יחזקאל. כי חיות המת לא בטבע ולא'
מפתח שר או מלך רק בהשגחת אלהות. וע' ב' המכחש' לא יחי'
בה: ועל דרך שכחנו על זה אחיך עטך. שעוני ורש בניו
יהברך ולטה ריעשר לוזה וועני לווה. אך אין זה שהעשירות
אפוטרופיס

קוצר חורת פרישת ב' הוצאה משה אל שור קצת

אפורופטים על הדלים. כרין הכהוב כל גבטיו לא' מכני לא עשו אלא אפורופש שאינו מניה כל וחר בנוי לסתות ברעף ואפרן דעת הו. וא"כ הנותן לרל בירכת שמשלו הו נזון לו למיה יכח ריווח שהחיים ומזון הרש עטף והוא אחיך עטף ומוי שעושה בן חשב שלא פון ה' ואינו מאמין כי' נחן לו חלק אחינו שהוא בכוח לבן בין הבנים כופר באלהו ישראל שהוא כאב להם ובתפלחינו אס לבנים. ואם בעברדים ועל בחינת לבנים אמרו ר' ל' שהוא כופר באלהו ישראל כאשר חתנו וועל בחינת עבדים נ' כ' לא היה להש תחברך להעшир עבד א' ולהריעב כל שר עבדים אמרו ר' ל' שהוא כופר ביזיארת מצרים כד' כי עבדים הם אשר הוציאו אותם מארץ מצרים. וע' לא חוי א' במתוי יוחוקאל כי הוא חי אחוי שהיה עמו החסיד מבعليו גס חייו לא נתנו לו:

ב' תדר נדר לה' יוחנן לפרש ע' ר' אמרם ז' ל' שהריבור עצמו היה דבר עם כל ישראל ואומר לו סקלני את עלייך נך וכן מצות ישבי באופן אפילו מצות דרכנן אמרו בפיים שהיו סקברים והזרקה בכלל התוצאות והו כי תדר . כבר הוא נדר לה' מסני: או יאמר ע' ר' מלוה ה' חונן דל . וו' א' כי חרור לדל נדר לה' אלהיך כי אתה ה' מלוה . ואתה הרל חונן בפעולה אחת:

לא תחר לשפטו . יוחנן כאשר לא שכיחי עניים הקב'ח ממתין עד שלשה רגלים . כי דרך ודרשנו אם יש דריש דשפיקו עניים ושאלים ודרשים לחם לאכול או ידרשנו הה' אליהיך טעם נם שלא תחר שיעור האיחור כי מהיבעליה לאלהר . ואין קפודה לו יחברך רק עלייך כי יהיה לך חטא ולא על הדל שלא יחותר לו . ואחה חתרושים ולא יהיה נשאר לך כי אם החטא . וזהו הוה בך חטא :

וברך ולך חוויה צקרה לפניך אל היר יוחנן ע' ר' אמרו ר' ל' יותר מה שהבעל בית עווה עם עני העני עוש' עמו . וכן אמרו במדרש שוחר טוב . שאמר דור שב עולם לפניך אלהים ולא היו אלו עשרויך ואלו עניים והשיבת רוח הקורש א' חסדר ואמתת פון יגזרהו והוא אמרו פה למן יברךכו' לומדר מה שאטריך בזורה ואני כטבקש טפרק ולא נחתוי לו כאשר נחתוי לך הוא למן יברך ולטען חיה לך צדקה לפניך אל היר ואוניה :

לא חעשק שכירנו' בזומו נתן שכירנו' ולא יקרא עלייך אל

קיזור חוויה פירושי הצעא משה אלשיך

ה' והיה בך חטא יתכן לפרש ע"ד שכחנו והוא ב'דברים אומר הכתוב א' שלא יצטרך חטילה רק קריאה בלבד כי קרוב אליו ה' כי יὔπερ לίμιν ακούן שניות נילא ינוחה לך שכר השכיר כי יפסידך יותר באופן שלא והוא בך רק החטא .

ולא המועה :

לא יומתו אבותה על בנים וכנים לא יומתו על אבות איש בחטאו יומתו . יתכן לפרש ע"ד שאמרו אין מיתה כלל חזא ואין יסוריון בליעון . ושם ואמר הרל מה פשעי ומטה חטאתי אני עני חשוב כמת והעשיר הלו לא טוב הוא ממני והוא שישיר אולי עון אביו בני אני סובל אשר לא חטאתי לוה אמר דע לך כי לא כן הוא לא יומתןכו' איש בהמאו יומתו כי אין מיתה כלל חטא וא' גם מה שאין יסוריון בליעון על של עצמו הוא ולא על של זולתו ולא בא יסורי ענוחך אם לא בעונך :

לא חטא טשפט גראות . יתכן לפרש במה שאמרתו לא יומתו אבותה על בניםכו' ומשך שלא חטא טשפט גראות והוא שם היה לוקה האב בעונם הבן ובן בעונם האב היה לדין מקום להטוח טשפט גרא כי אמר הלא גרא הו זה בן ע"א אמרת טשפטו שילקה בעונם אבותיו וכן עשה ליתום כי לו לי היה אביו חייב לא מטה ונשאר זה יותם :

ולא חבל בגד אלמנה יתכן לפרש לטה בעלמה הוהיר על חבול בגדה ולא על משפט כמו ביחסות . אך לאלמנה לא הותי יכול לומר שהוא נלקה בעונם בעלי כו לא אביה ולא בנה הוא אך היותו אומר אלו זכתה זאת לא הוא מסתכל התחסח שלה שהיתה מתקפה וטחופפת בצלו שהיא לה כפו לבוש . ע"כ אחכול בגד אלמנה . למרק עונה . אך עתה שאמרתי לך : שאיש בחטא ימותו לא חטא משפט כי' ולא חבל כו' :

כ' יהיה ריב בין האנשים ונגשו אל המשפט ומשפטים והצדיקו את הצדיק והרשעו את הרשע יתכן לפרש ע"ד אמרו זו ל' באמורם הדרן דין אמר לאמתו פירושו שנידון כבר לבעלה כי בר' האם רואבן ראוי שינחן לו ק' זהו' בשנה ההיא ואם שמעון יחויב בדרין לרואבן שנ' ההיא ז' זהו' גנוור הוא יחברך ז' וזה טפוקים אחר ואם בא אותו הריב שבין רואבן לשפטוں לבית דין יחויבוה ז' וזה ז' וצדק עם ב' ד' של סעלה .

קידור תורה פירוש ביהת צא משא אל שיר קצנו

אך אם יופשרו אותו נמצא מהפרק דין אמרת והצרך ח' ז'. וכאשר הבעלו דינים והרינו מכוונים לשפטם ואלהים הנזכ בуורת הריעים מקרב הדיוין אל האמת כאשר נשפט למלعلا זה ויאמר כי יהוה הריב בין אנשיים לסתה אך לא לפניו יתברך כי לפניו ככר נשפט הריב ואיך ייכא משפטו יתברך גנשה לסתה ולא יוחטיא . הלא הוא כי כאשר ונגשו אל המשפט האמתי שוחפצו במשפט העליון בין לחוב ובין לפטור ולא יוכנו לנצה . גם הרינוים יוכנו לשפט את האנשים ולא לה' כי אם להניא משפטו יתברך אל הפוועל וזה אומר ושפטות שהוא את האנשים דמעיקרא . אוי יהיו מוכחים שהצדיקו את הזריק הוא הזריק הנזכר . בב' ד' של מעלה והרשיעו את הרשע וזהו הא'

היריעה שבצדיק ושברשע :

לא היה אשת המת חוצה לאיש ור' יבנה כו' : על עניין היונס המשכיל בו וירום לדבר בטעם וענינו כי אין בו אלא חרושו שחדר הסכא ממפורש בזוהר פרשות שפטים כי המרת נשאר לו רוח טרווחו בכתן האשה וע' אוחז הרוח . ע' היכם והיבנה שיביאו אותו פה כו' זה רמז באומר אשת המת כלומר כי גם אחורי מותו אשתו תקרא שעוד רוחבה : **אבל** שלמה וצדוק היה לך יתכן לפרש שלא בלבד בחיה לך אבן משקל צדוק . כי אם גם לא חיה החיתכת אבן . פן הרואה יחשיך שחתי הולך ומתחכר ממנה ולא ווכר . כי אם חבקש אבן שלימה שמחלה בריותה לא היה יותר מזה השיעור וזשוויה צדק . שהוא השיעור מצומצם כאשר ימצאו חלוקי נחל שלימות באופן לא יהיה חדר :

אייפה שלימורה וצדוק היה ג' שלא תהיה גדורלה וכבה צר נפח ותאמיר כי עד מקום הפחת הווא השיעור . כינס כזה יהיו החדר רק יהי אייפה שלימה בעצמה וצדוק יהי בשערה שוח ובמצוצים וע' חיטורות שתשמור מהחדר יאריכון ימיך על הארמה :

זבור את אשר עשה לך עטלק : יתכן לפרש לווער הנה שתים רעות עשה עטלק אחד לי וא' לך א' שם פיו בחרב חדה גדרה' לרבר ולומר על הטולות בזורך אוחם ואמר אליו יתברך טול לך מה שנחרת . ואחר לך על אישר שליח ירו ביהו ר' אן הגני שפניע על אשר לך ואופר זכור את אשר עשת לך

קיצור חותם פלשת ב' יתצא משה אל שיר

לך עמלק ואניהם ארץ אשר לוי עד פקדיי וכן היה דרך ענוותנותו
וחברך כאשר עשה בפרעה שעזב אומרו מ' כו' פקר על אופרתו
וגם את ישראל לא אשלה. כן בימי ירבעם בהקטר לע' הארוך
לו בשולחו אח ידו על הנכיה מיר וחייב ידו כי החרב בכבוד
הצדיק יותר מכבודו:

בדרך • י"ל שלא חקקה אם לכבוד ישראל חש أنها עונת
את אשר עשו פלשתים שהרגו ספירים מעתיים
אלף לו"א בדרכ ני' עמלק בא בדרכ רודף לקרחן. אך פלשתים
ערבת דרכ ארצו. שנייה: בזאתכם ממצרים שבת אפרים לא
בזמן היוצאה וצאו ועל שעברו גענשו על ידו הפלשתים אך מה
שעשה עמלק הי' בזמן היוצאה של השבטים וצאו וו"א בזאתכם:
אשר קרע בדרכ. י"ל ע"ד המכוב ויושם העכני כו' כי בא
ישראל דרך החටאים שהוא בדרכ שהלכו המרגלים
שעליהם בגבו דרך ארץ עמלק ישב בארץ הנגב. ע"כ נפל איטמת
מוות אין להאישמו כל' כר' אשר הוסיף ידו שנירת בסילוק אהרן
בראותו סילוק ענני בכור ובלבכו היה ג' להשמיר. אך קראחן
הראשון הו' רחוק מטנו ולא הייתה עובר דרך ארצו. ובא לקרחן
ו"א אשר קרע בדרכ: וועוד טעם שני שמי שבשניה לא גנע בישראל
כיא בשפה נכריה שהיה אחס מסרו' לע' פסוק ויישב מטנו
שני ששבו מה שהיא לישראל שבוי. דהינו שפה נכריה שהיא
אצלם שבוי ובפעס ראשונה היה בר' מס' מישראלא' וא' ווונב בך
כל הנחלים:

ואתת עיף ויגע ולא יראו אלהים י"ל שלא חקקה למה לא
פקחת עליו מיר ואם שעובח הנגע אליו רק שהיא
זרק כלפי מעלה כתו' רשי' ז' על ווונב בך חוחך מילות זורקו
בלפי מעלה הלא כחכנו על זכור אשר לך שהחמור הקב' הכבורן
של ישראל והיה חוחך בישראל. ולא גענש מיר לא זה ולא זה.
אך ירווע שיפקור ה' על צבא מרום במרום. ואח' ב' על ואח מלכי
הארמיה. באדרמה. ושרו של עשו ועמלק הוא סטאל' והוא שן
הוא יצה"ר וע' ב' כל עון וחטא אשר בישראל היא מומיפה כח ואומץ
בוואר יטול מן השמים ואנו מחזיקים בו. ז' ואתה כו' ולא
יראה את אלהים וא' איך יטול הוא ותברך את השר במרים ואין
בכם ווראמ אלה ס:

זהויה בהיותה אלהיך ירע' מכל איבין טסיב בארץ. וידוע
טה

קיצור חזה פרישת כי תצא משה אל שידך קניין

מת שכחנו על בערת אחישנה דחוינו אם וכג' מעצטם ע' השובה יהושנה . ואם לאו שישבו בעל ברחם בצדדים ע' תבלי משיח יהיה בעחה . והאיכivos הם כוחם הטוטאת לחם ע' תבלי משיח יהויה בעחה . הם הטוטיפים כח בשר של עמלק . וזה א' שבראותם בעונזיהם . והוא מידה ורchromים שוכן ע' השובה עצםם . אליהיך והיה בהנאה ה' במדיח ורchromים שוכן ע' השובה עצםם . אליהיך או ע' מידה הרין שישבו בעל ברחם ע' חבלי משיח מכל אוייבך מסכיב המטככים את הארץ :

בארץ כו' אשר ה' אליהיך נחן לך : שהוא כאשר כחובנו * שהוא נוחן דרך טנה שיש לו הפסיק . ואחת העשונות בכרונך שהזיהה נחלה לרשותה כי ירושה אין לך הפסיק כי לא יהיה לך אשחת דבר :

תמהה את זכר עמלק מהה השטמים ייל שהוא יחברך יפקוד חיכף על השער שהוא על השטמים . ואו לא ישאר לך לעשוה רק שהמזהacha אח זכר עמלק שהוא מהה השטמים שהוא אל מלכי האדמתה באדרטה ובזה מהישב שלטעללה אמר כי מהה ואלהן אמר חמתה . אך כי מהה פירוטו שטורה על השר בטוטם ואה' ב' אמתה על ידיכם מהה השטמים . וב להיות שייהה על ידיכם :

לא שכחה יתכן לפרש . והוא עד הבהיר כי ירד ה' על כבש זה מלחתה בעמלק מדור דור . פירושו כאשר כחובנו לטעללה שהוא עד סוף כל הדורות עד שיזבו יישראל לנוקם הנוגע אליו יחברך ואליהם והוא בזמנ הגואלה ולא יספיק לומר זכור כי אם לא תשכח כי הוא משך ומן שזורך בו שכחה כי רב התואז

פרישת והיה כי תבא

והיה כי חכא אל הארץ אשר ה' אליהיך נחן לך נחלה וירשתה ישבתה בה . יתכן לפרש הנה כחובנו שיש הפרש בין טגה לירושה כי בטהגה יש להתויק טבה לנוחן . ועיר שנייה מתינה שיש לה הפסיק ויכול הנוחן לתרמר אני נחן לך מרים וואחריו לפלויתה שאין כן כירושה שנייה לה הפסיק לדור דור והנה באדרת הארץ יישראל יՃקו יתר שני אליה היא נחלה אבותה אשר נשבע להם

לייזר חורחה פרישת כי תבא משה אלטיך

לهم הוא יחברך וגס היה מתחה כי לא נשכע לתחה לרור מסויים ובכחינו מתחה אפשר שאינה החלטית כי יש לה הפקק. אם נוכת תהיה לנו אם היינו עושים רצון קונו יחברך לא היינו עושים ממנה רק היה טריים חורה יורשה שאין לה הפקק וזה מאפר הכהוב והויה כי הבא אל הארץ כבבא אל נחלות אבותינו דע כי ב', בחינות יש אחיה הורות מתחה ולא בהחלה כי אם עידנה ניחן בכל דור ודור לפני מעשיהם. גס באמת מתחה היא נחלתה טabhängig על ב' הבדיקות שבאה אחר ניחן לך נחלתה: וע' ב הנני סלפדר ההפכינה מתחנה שיש לה הפקק לירושה שנייה לה הפקק. זה והוא יורשתה והשכתה בה עולמות בלוי טליתול כי חזינה יורשה שאין לה הפקק:

ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר חכיא מארץ אשר ה' אלהיך נזון לך ייחון לפреш ע' ד' המזנה אפיילו אגריפס הטלךכו' יצאו להודת ולהלל לה' וכבראש רכה בראשית ברואכו' בשבייל מצות בכורוים שנאמר בהראשית בכורי ארמץ' והוא כטמים ז' בטירוש על פסוק אמרתי לה' אドני אתה מנין שכלה הנגהה תן העולש הזה בלא ברכה טעל שנאמר אמרה לה' אדני אהה שכרכבת על מה שנחן לך. טאו אטור לפניו יחברך טובי כל עלייך כלומר כאלו לנו היה על כי הכרתי כי טמייך הכל ועלך בן נצוטינו לברכו על כל מה שבראכו': והחושב כי הכל שלו יחברך יעיבנו בידו. ע' ב' צוח לנו הוא יחברך נkeh מראשית כל פרי האדמה ונשים בטנא ונוליך עד מקום בכורו יתכרך באוטרים לפניי יתנדך לא לנו ה' לא לנו כי הכל שלך ואו הק' כה נזהן ז' הכל באמונה ובתנאה. על ידו היוחינו כלתי כבוי טוביה שהוא ולקחת טראיותכו' ובכלל הרבר הוה הטיבי אשר דברו רוז'ל שבחיביל מצית בכורוים נברא העולם כי הוא שנחוי לו טוביה על המהיה ועל הבעלחה והักษ בכל יתר היבאים להרשות שלא חשוב בעצטך כי לך מתחה הארץ למורה רך כי לה' היא זאת חעה ולקחתנו וגס אשר חכיא מארץ להרשות היוחך מהזיק טוביה:

ושמת בטנא ותלבת אל רטקיוסכו' ילו שטח בטנא בעציך והליך בעציך כטמים ז' לא פאיילו אגריפס לך ישראל בעצטו נישא בטנא של והב על חצפו. ואלה אלה שבירוך ולקייטר טהור אל הנקות אשר בחר ה' אלהיך לשכן טמוש וגס כי טוב ה'

השיטים

קצת אורה פירוש ב' חבא משה אלשיך קצח

השיטים ושתוי שמים וכהר הארץ הלוו. ולכך שאנא ק' ומה א' ס' קונך לתענך עוב שמי' ושתוי שמים לשכנן שם שבס בקכע ואחתה חוטר עכור לא יקsha בעינך לעוב ביהך ולכלת עד מקום אשר הוא יחברך משכנן שם ואחה הולך לבייחך ולא לשכנן שם: **ובאת** אל הכהן אשר יהיה ביטים ההם פ' רש' ז' לאין לך כהן אלא שביכיר כמו שהוא. ייחן לפреш שלא אמר אויל הכהן גרווע טפרק ואיך חנינה שמו יתברך עליו בחיו לאמר לו ה' אליהיך לזה פ' רש' שהכטוב אווטר אשר ביטים ההם אין לך בהן אלא שביכיר כמו שהוא. למצע חscalיל אשר העשה כי לא אכנה שצי עלייך ולא הרבר עמי רך עס הכהן זהה ואמרת אלו. ולא אלו רק אמר אלו חנינה הייס לה' אליהיך אלהי שלכהן ולא שלק ב' עדין איינו מכנה שטי עלייך:

ב' באתי אל הארץ אשר נשבע לאבותינו לחח לנו פ' שאינו טחוי טוביה על עצמו כי לא נתן לי דבר רק קיים שבעוותנו לאבוח שנשבע לאבותינו לחח לנו: ולחק הכהן הטנא מידד': כי אינך כראיל הניח בירך כי לא הטהרה עדין מפניות טוביה: **והניחו** לפניו פוכח. כלומר עדין צרייך נפרה סתייחסת אל המזבח והאה"כ יכונה. ה' אליהיך. כי ע' הנקחו שם דעה חקנה שלא זנית להניחו בירך. וגם לא להתייחס הנחרך לפני ה' כי אם לפניו מזבח ה' ווער שעליו כפרה בשובך פרדעריך זו יקראה ה' אליהיך כי אינך טחוי טוביה על עצמן כי אט טזר אבוחיך ועניריך כפי' רש' ז' לישון הרמת קול כאלו אתה עונה על הוראתה באהן. ואמרה דברים הממורים כי שב אתה וע' לא תדבר עס הכהן. רק לפניה אליהיך. עמו יתכרך וחמאמר הנה ראייה ברורה כי אנחנו מצד עצמינו חוייבים להורות לך כי לא לנו בלבד ולא סחמת השכועה בלבד ננתן לנו הארץ רק אחד שעבוד מזרים ת' שנה. והנה טי גלגל גלות מזרים. ארמי אבד אבי כמה שהחליף לו את אלה ברחל. שעלייך בון נהגנאל בקנאות וורד מזרים' שאם היה מיד לוקח את רחל טיר הי' גולד יוסף במקומות ראובן' וסירה קנאת אהיו ווריית מזרים יוסוף ואביו אחריו. אך עתה ארמי היה אובך אבוי שטיבב שורד מזרים' עזבק אללה' אליהיך אבותינו. ייחן לפреш ע' מרו' ז' כי לא בכביר הגלוג' רוק פליות מרים שגראטה על שם וומרו אט היומם

וקיזורמהה פרשת כי תבא משה אלישיך

חייהםכו' ולא המתין עד מלאת ת' שנה כי נוכה הנטות באיכות
זרא את ענינוכו' וויזיאנו ה' באותה ובמופחים . ואלו מלאו
הימים לא היה צרייך להה . ויתן לנו את הארץ הזאת ולא מחתת
האבות כי לא נחחיב רק אחר ת' שנה ועתה איני אומר כבוחילת
רק הנרה הבחויר את ראות פרו הראטה אשר נתת לך : ואנו
בחכירות כל זה איןך צרייך לסרור רקה והנתחו ואינך צרייך כפרת
להזכיר לך מובח . רק לפניהם אלהיך : והשחורייה לפניה
אליהיך ועל כן אז . ושםחה בכל הטוב רזה לוטדר כי גם הכל של
יתברך כי מה שקנה עבר קנה רבבו . ואינך סביא לפניו . רק
ראשית כל פרו הנה על יורי הביאך . מעשךך כבוד וההוראה
החויר טוביה הכל נתן לך ושםחה בכל הטוב :

כ' חבלה לעשר וכו' בערתי הקדש טן הבית . פ' רשי ז' ל' ות'
עשר שני וגט רבעי והיוודו בערב פסח של רביעי' מהשמטה
כלוח לבער מביתו כל שאירוח חרומה ומיטשרות יתבן לרשות שע' י'
צדקה ומיטשרות בטהרת הנכיא היכiao אז הטשרור וג' אם לא אפתחת
לכם ארובה השבטים וככספים ז' על ונחן לך רחמים ורחם שתהא
יחברך נוחן בלבנו ורחמים שנחמת את חבירינו כדי שכוכיה זה וא
יחברך ירחתינו . ואחריאוטרו דרך כל' בערתי הקדוש וג' אומר גוף
נתחטו ללו נגר וג' שהוא זדקה כוללת כהנים לווים ושראליטים שהם
עניהם נר יחות ואלמנה כמעשר עני :

ב' כל מצוחך פ' רשי ז' ל' נחמתם בסדרון לא הקדמי החוצה
לבכוריםכו' להרות שיחן למקבלי צדקה והטוניח דרכך
בכור ואם רביט הומה לכל' א' לפי בכורו . שהוא לכחן הבכורים
וזה הרותה חיליה . ואח' ב' ללו שלטשה ממנה . ואחריו נגר כי

כן סדרן :

א' אשר צויחני ייחכן לפרש ע' ר' מעשה אליו שאמר לא רפהידז
עשוי לי משפט עוגה קטנה גנו ולך ולכבר חעש
באחרונה . וע' אומר אשר צויחני שהוא באחרונה הפרשתי לעצמי
פה שאני אוכל שהוא מעשר שני :

לא עכrichtי מטבחיך פ' רשי ז' ל' לא הפרשוי מטעון על שאיןו
מיomin החדש על היישן . והטעם שלא יבלבל הרכות
הבהא ע' מטבחות . הדעתן החזיב על דעתמר אומן והוחש על היישן
כי כל אשנה ואננה יתקלה גרביה בגני עאמו ולא יחרבכו :
ולא

קיצור תורה פרש' כי הבא ספה אלשיך קצט

ולא שכחתי פ"ז רשות ז"ל מלכרכך על הפרשה טעשות יהכן לפרש שע"י הנרצה חשרה ברכה בזורה ע"ד שאמול ברכנה האמורה בשולחן אשר יאכל עליו כל איש ישראל ברכה משלוחת בטוננו ז"ל לא שנחתי מלכרכך לא אכלת ז' באני טמנו פ"ז רשות ז"ל סכאנ שאסור לאונן הטעם שערוך הכננת החותן לעשות המזווה בעית רצון ז' ובוטן אגניות שהוא יומס מר אינו עחר רצון להשפיע ברכה על ידי סזה אוכל מעשר שני:

ולא בערתוי טמנו בטמא פ"ז רשות ז"ל בין שאני טפא והוא טהור בין שאני טהור והוא טמא הטעם שערוך הכננת הטකבל ע"ז עשות המזווה אמר לא בערתוי שלא אכלתי בלחוי טוון לקבל ברכה וכן הרבר הנאנבל לבא על ידו ברכה בהיות המעשר טמא:

שמעתי בקול האליה פ"ז רשות ז"ל הבהיריו לבית הבחירה שערוך הכנה טקב שחרירה בו ברכה ע"שיתי הכל אשר צויתני פ"ז רשות ז"ל שמחתי ושמחתו בו יהכן לפרש שהוא הכנה לפתח אוצרות הטוב להריק ברכה וע"ד שאטנו זו ז' ישמחה בטעשו כי נילוי אורות השפע וחואר לשמה כארם השמח שפנוי מצהיבות שהוא גלו רצון הפנימי והוא כי ע"ז מה שארם שמח במתנהו לזרקה בשמחה כתו שפטזיא טוב פניםיות לנו מתנהה בחוץ ז' וע"ז שהוא אוכל מעשר שני לשם יתפרק יחשב כאלו נתנו לזרקה כי לה הוא גthon והוא יתרברך מאכilio טן שלחנו:

השקייה טענון קדרש פ"ז רשות ז"ל עזינו מה שנארת עליינו עשה אותה מה שעליך לעשות כו' יהכן לפרש שורוע כל לשון השקפה שהוא בחינת רוגע אך אחר שעשינו כל ההכנותanca הברכות נט טמידה השקפה ייכא טוב ז' **וברך** את עמך ישראל יתכן לפרש ע"ד המכח אפס לא יהי ברך בר אכינו שיתקיים שככל ערת המקבלים ממן לי צד שתהאיכם על ידו ולא מירך המלה והרחה נטוני הים וזה יאמר ונברך את עמך ישראל שלא יצטרכו לי:

ואת האדרם אשר נתת לנו כאשר נשבעת לאבותינו שלא תאמר כי הדלים אין להם קרקע' להה אשר הלא הארץ נתת לנו בז' לדלוס ועשירים כאשר נשבעת לאבותינו שהוא לחות לכל זרע ארץ זבח חלב ודבש שהוא בטבע' זבח חלב ורבש ג' חמגע מונה

קיצור תורה פרשת כי תבא משה אל שיר

טוב לאשחת הרלי' פאיוה עוני באופן שאיש לא יער טרוב טוב :
היום הוה ה' אלהיך בזיך לעשות את החוקים האלהיך וכו' .
ויענים לראוחכו' עד היום הוה . מכאן . שאין אריס יורר לסוף
דעתו של רבו עד ארבעים שנה . שהוא על כי בזוכת הוה האstor
בפרשה שלמו הארבעים שנה . ואמר משה רכינו ע"ה אפשר
יעלה על רוחכם כי עתה בסעס הואה ששמענו התורה וירדנו
לטוף דעתה שהויא הקבלה בעצם ארץ התורה . לא שמעונה רק
פְּרִיךְ וְלֹא מְפִיהָ כַּאֲשֶׁר בְּעֵמֶד הָר כִּינְיוֹ כַּי שָׁמַעַנוּ בְּדִבּוֹת
מִפְּיֵי הַגְּבוּרָה וְחַמְּרָךְ מַעֲרָכָה קָלוֹו עַפְקָוָל כַּי מִשְׁהָ יָדַבְרָה
וְהַלְּהִים יָעַנְנוּ בְּקוֹל שָׁאמְרוּ רֹא' לְשֹׁהָה קָלוֹו הָה' טִימְטָרוֹן לְמִשְׁהָ
וְעַתָּה מְפִיךְ בְּלָכְרָה וְלֹא מְפִיהָ לו"א כַּי ה' אֱלֹהִיךְ הוּא המזוק הַיּוֹ
הזה' . לומר הוה חיותם התורה כאלו הוה צוחוי הכל והוא יומם
השכלחכם אותה ה' אֱלֹהִיךְ הוּא המזוק ' ובזה הפיכו דרבו ריש' ז'
וְלֹא הוה הורה וכו' בככל יומם ויהיו בעניין חדשם כאלו נובים
גְּזֻרָה עלייהם רצה לומר ביום השכלחכם אותה ה' אֱלֹהִיךְ הוּא
הנותן שבל וכאלו בו בזום נצוטיות ובכל יומם יהוה בעניין חדשם
וכמאמרם ז'ל כיו אחר סילוקו של משה לא רצה הק"ב להחזר
מה עינשחכח באבל משה ע' י' נביא יהושע ז' ולא ע' י' שום נבニア רק
שעניאיל היה מהדר בפיליפולו . הטעם שבהתשר הדורות יהוה
עשויים עצם נבאים ויאטרו כי תורה חדשה או מצורה חדשת
נאברה להם מפי הגבורה . אשר לא כדיה משה . ע' מאז הורה
בי אין עיד מהאמור על פיו משה . וזה יאמר הום הוה ה' אֱלֹהִיךְ
מצור לעשורת וכו' אך לא מהוים והלהא באופן שאס תשכחו אין
תקנה . לךך ציריך בכל יומם יהוה בעניין הראשים לשצור בלבך
ועשיהו בכל לבך ובכל נשך למן על ידך לא ישכח דבר :
ולתרתך עליון על כל הגו' אשר עשה לחלה לשפה ולחפה'!
ויתכן לפרש בעניין שלמה שנככל ארץ היו שומעים
מחכחו ונגלותו באופן חתיה מהולל בכל הארץ . וו"א לההלה .
ווגם מלכי השרח שנশמים יגדייך כי יקרואך בשם של הק"ב
כמאטרם ז'ל עחים צדיקים שיקרואו בשטו של הק"ב שנאמר
כל הנקרא בשם וכו' ז' לא שט . ווגם לפניו יתברך יהי להפאהת
בר' א' ישראאל אשר בר' אתפאה' . מעשי יורי להתפאר והענין כי
המלאכוי שרת חיה אופרייב סה אנוש נוי הזכרנו . וכוכן שם
אדוקיב

קיצור חורת פרשת תבא משה אלשיך ר

קדוקוס הוא ותברך מתחפער ביצוריו בעמו ישראל:
יעץ כשהו זוקני ישראל את העם לאמר יתכן לפרש ע"ד מר"ל
 כי הארון היה הולך ע"י לויים אחר שחוי סחנות והיום
 הוא ע"י נהנים כי גור על והושע שיזורה יעדמו הארון בירדן
 חלה ע"י נהגים קורט לכל המהנות לטען על ידו יובש הירון
 ושלא יטיש משם הארון עד וכל העם לענור למען ידעו ווראו
 כינזינה הארץ. והתקיים בה הכל חלו בארון כי הלא כריחת
 טיסי הירדן שהוא זהה להנחלו יחרך את הארץ הייה ע"י
 ארון הורה בו כי התורה היא העיקר הכל. מעתה ראה משה כי
 לדבך נדול הנה היה צדיק יירון אחר זירון. אחר. מעחרה
 להזהיר על העתיד שנייה בשעת מעשה. ו"א על שערת מעשה
 זוקני ישראל את העם שהם ישראו עם העם לומר בשעת מעשה
 מה שאין כן עתה שמשה לא יהוה עםם כרו לאמר להם. רק
 זוקני ישראל עם העם לאמר:

זה ביווס אשר העברו את הירדן והוא פירושו כי על יד
 הארון ייכרתו פימי הירדן ורמז הרבר באמר חעברו
 :

והקמת לך אגניב יתכן לפרש ע"ד אמרת ז"ל שנכתבה
 התורה בשבעים לשון. נפי רשות ז"ל בארכיטיב
 בתבעים לשון כטמפרט הטרובע. והטעם שלא לחח פחחן פה
 לאומתו לימר אלו ידענו התורה העתקנוה וקייננו ע"כ נכתבה
 בארכיטיב שהוא בשבעים לשון. רק על זה קשה. למה נכתב
 נ"כ לשון קורש. ע"כ אומר אל יעלה על לבך כי הקמת אגניב
 היא לחולת האותות שנכתב החורה בלשונות העכ"זם שאם
 יבחרו להם חורתה יקרכב ה' דען שאין זה. רק שלא לחח פ"פ
 העברת פה בעלבא. וטענה אני מקדים כי לך להנאהך הוא
 הכל וזה והקמת לך אגניב:

וכהבת עליהן את כל דבריו החורה הזוחת בעברך. יתכן
 לפרש ע"ד מאדרס ז"ל. וביווס עברו את הירון
 בו ביוו בנו מזבחו בזום כתבו את התורה ואמר ראונא אין
 עיקר הכל הוא הגדורה. כי הלא תורה נסית נרולים כאחד א'
 וכתבה עליה את שמרבה את. כל מרכה חמתה חומשי תורה.
 ואחר כרבה אל היותם בשבעים לשון כאמור אח"כ בארכיטיב.
 והאיך החזיקו י"ב אגניב את הכל של א' מאגניבים היר. שיוער
 מ'

קיצור תורה פירוש כי תבא משה אל שיזך

ט' סאה שהוא אלה על אמת נזרם שלש אסות: ועל הנס ה"ב אמר בעכרייך שהוא בהעbara בו ביום: למען אשר חבא אל הארץ נו' כי ע' י' תורה שהעשה עיקר לזכור אותה כדי שהעתוק בה הארץ:

וישדחת אוותם בשיר יתכן לפרש כי לא על חינס נכתב שיזך בשיזך ולא בסתך לרמזו כי עט שרוי שהוא אטרדי לשיעור י' ב' אבניו להחזיק כל התורה בשביעים לשון. כי הלא ע' תורה נתנה לך: ובנויות שם מזבח לה' אליהך: מהאבניו אשר תכתבו בהן את ה choreה למן השכilo. כי כל עיקר שתנתן הארץ תלויה ב choreה:

זובחת שלמים יוחנן לפרש שבא להורות כי שלום לנכט בזוניכס לנכין לא היכס ואל חראו ויחליף או ימיר אחכ' ואומה אחרת ייחח לו. כי ע' ב' צוה לנחות שבבעיטים לשון לקלבל את האומה אשר יטה אזנו אל דרכיו תורה הכתובה על האבניו. לו' ראו נא כי אין הק' בת עשויה עיקר רק סכם ואין העניין הכתב בשכיעים לשון רקס להסיר מהחומר מהעלמא מהאותיות כי הלא צורה אחר הכתיבה ישרוו בשידר ואלו חפין בסבעזם הוא יחברך לא היה שם על פניו הכתיבה מסותה. ואחר אטרו לסת עליה ובהחת עליהן ושרות אותן בטיר או מה עוד זובחת שלמים כי שם חאנלו לחם ובשר שלמים והשיiso בשמחה עם אביכם שבשמיים זו' ושםהה לפניו ה' אלהיך ורטמו הטעם שהוא אל' אהירות נפשותם. כי ע' ב' כל ישראל אחד יחשכו ומתרים לאל אחד ליקרא שמו עליהם ובלשון ייחיד זו' ואכלת ושמחה ואימרו ה' אלהיך וכו' ופירוש מה היה צריך להוריעם כי כהה נחר ה' בעצם ואמר. וכחבת על האבניו נו' באר היט' שהוא שביעים לשון. כמספר הייבר במרובע וע' ב' היה מקום ייחמץ לבבר שפותח ירו לאומות ע' ב' קדמתי להורות כי אהיכם נחר ה' בעצם כטרבור:

זהה אם שמע חשמע בקהל ה' אלהיך יוחנן לפרש ע' ד' טז' ל' כי עיר הק' נה להיו' ראש חוללה לאזוריים לד' וש להם מפיו choreה כו' שהוא מדינה יותרה על אשר שמעו קול אלהים בהר כי שם יהיה בהחמרה שלא יקרים מות כאשר בסיני כאוצר ואל ידרב עטנו אלהים פן גנות. זו' ואלהי אם שמע כלומר אם שמע לעחו' לבא חשמע עחה בקהל ה' לשמעו לקול טריבור ולמלטירו לשמע פפייהם תורה והועשה כן בארץ הלו' זכרת לשמע

קיצור חורף פריש' כי תבא משה אלשיך דא

לשותם מפיו יחברך מדה כננד מיריה: ובלאו עליך כל הברכות
והטעין י' ל' ע"ד שאמרו טבצ' העולס הויה יתחלקו לג' חלקים והם
בני חי' מונוי' ולא תאטר הלא יום יומ'. הויל' הו לא לבית עולם
ואלי' יטוח טרס נא כוון עדרו. לו' אוכאו עלייך כל הברכות והן
יוסיפו לך שנות חיים עד חקל' כולם ואני סכטיך' והשיניך' זהה
חיי: ועל מונוי' אמר ברוך אתה בעיר ובברוך אתה בראשה בדורך
שאהה רוזה לילך להחפרנס בה טוליכן אונן. אם חפצת חיהה
עסיך' בעיר שס' יצו' הא' את הברכה. ותחיה ברוך אתה בעיר ואם
חצא השראה. כי חזעך' זרעך' לא יכול פריה להחפרנס ברוך אתה
בשער הרימותוני: ועל בני ברוך פרי' בטןך'. עיד' יתוסף לך נס' בני
כיביך' פרי' בטןך'. ברוך אתה בכיאך'. ובברוך אתה בצעהך' עדר'
שאטרו ערום יצאת טכנן אטן. ועכ' כל זה אתה ברוך. כי העולס
ניון בזוחך'. נס' ברוך אתה בצעהך' כי צוחך' רב ושפ' חמוץ' ברכת
טאזר לא אכלח בעולס הויה: יצו' הא' אחריך' את הברכה באסטיך' כי
לא תעשה טשאך' ימתנרג' נלו' במקום רואים לכל כי אם סטוי' מן העין
כ' או אף במעט יצו' הא' בואת הברכה:

וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עלייך' ויראו מז' ל' ע"ד
טאמרם ז' לעמידות אדייקיט שיקראו בשם' של הק'נה
שנאמר כל רגנרא בשמי'כו' ואיזהו בעצם כל ישוא' אדייקיט וע'כ'
ויראו טפרק' והוא כי יראו בך' בחינת השם המורה הייחודי' הוא' יתכרך'
טהוה כל ההוויתך'ני'יו' או'ישראל' כת'צ'רו' ל'שהיה' עושים נפלאות
נדולות נאדר' ה' אהם הכל אשר געשה בראשונה ע', רשותם
שבדורות' כמשמעותם רום ע' יהושׂז' וההייקש' בכל' ויח' גרא' לילס'
שבעל רור ודור כי כזה יידמו להסביר יברך' בטחה' שבורה' נוהשת
ההוא והוא פ' הפסוק כי מ' בשחק' יעירך' לה'. ירמה לה'כו' ב'ו'
כלומר מ' בשחק' מכל' שופי' קודש יערכ' לה' לעשות' כטעשו' יחכברך'
אם ימצא מישורתה לה' לעשות' כטעשו' בכני אילים' הס' בני אברם
יעחק' ויעקב' וווע' וראו כ' כי שס' ה' נקרא עלייך' שיזדק עלייך' שפ'צד'ה:
כטודר' וע'כ' ויראו מז' :

והוותירך ה' לטובה' בפרי' בטניך' וכפרי' במתחר' וופרי' אדריך'
ו'ל' ע"ד אטירוז' ל' כי דבטהנו' יחכברך' בחשובה'
לעוז' אחר' הגלוח' וא'כ' מה הנמול' אם לא נחתא מאחר' שנם אם

קיצור חורת פリストבי תבא מטה אלטץ

נחטא לא יכער טצעו. לו"ז והוחירך ה' לטובה לומר אינו דוכה זה להה. כי הלא מה טהור בהבטחה ההיא היה אתה הטע ובניך • ויאבד פרוי בהטע ופרוי ארטחך גנולות בנותיהם. אך עתה בהחדרת הכספיון והוחירך ה' אח עציך וגס בבני ובמוני שחתיה ותראת בחיה עציך בכני ומונו:

יפתח ה' לך את אוצרו הטוב את האטמים לחת טשר ארץ בעחו ולברך את כל מעשה יורך. יחן לפראס. עד' טול' בטרקייד' א' שאמרו שיש אישער עליו נבטים טטם שטטם נשמי ברכה וכשפוחה הוא יתברך את אוצרו הטוב החוא או יהוד. מיטו נטם חזקרים. ומיטי החהום העולם טלטעה לעובחות נטיס נקבתי וועל' יוד שניהם האימה מחרברת באסתה המהעברת פבעלה. ועל זה אושר כי כאשר ירד הנשס והשלג טן האטמים כו' כי אם הרוח ארץ הארץ והוילירה והצטיחה. ובשאן' ישראל לועשים רצינו של מקום. העכימים נושאים ניס פון היס ועל הארץ יוקו ואו הארץ מחרברת כאח הרה לונוגים וזה שאוכר יutmנו השטמים אשר בכ אוצרו החוטוב והגל הארץ בקבלת שפע איזרו הטוב להויליד ולהצטיחה. זו' א' יטח ה' לך את אוצרו הטוב לחת טשר ארץ בעחו. מה פאי' נון בחוזך כלבי עישה רצינו של מקום. ובמה יוזע האוצר הטוב לו' א' הנה לך אותו והוא שלא לבדר יברך פרוי ארטחך בו בפוחה האוצר ההוא כ' אולברך את כל מעשה יורך. אפילו מה שאינו תלוי בצתה השדה והלויח כו':

ורזיה אם לא השמע בקהל ה' אלהיך יתכן לפרש עיקר גודל באנונה כי מפטנו יתברך לאיפלא כל דבר אשר יהודת לעזיד בשטמים ובארץ ויזרי טעללי איש ואין וידיועו יתברך טרחתה כי הבחורה הפשיות חחת ידו ו'א' והיה אם לא חשמע כלטור דיו יהה הרבר הוה אך אין הידיעה מכרחות. כי עירין אני אומר אם לא חשמע בדרכ טפק כי עוד יד בחירחות נתניה להרע או להיטיב:

אשר אגניכי טוך היום י'ל עוד שורש אחר באונדי שרש גודל שהתרה בין בכחך ובין בעל פה היהיה לבני נאלו ארט הכל טזוי יתברך שפטנו פנים בפנים ו'א' אם כו' בקהל ה' כו' אשר אגניכי מזיך היום כי כל אשר אגניכי טוך חחחיב בע' וזה עלי' כי בקהל ה' אתה שוטע בשוטעך את אשר אגניכי מזיך ואין צורך לומר אשר

קיצור חורה פרישת כי הבא משה אלשיך רג

כפעמץ ספי כטני השמנה דכרות עם הנסים שפמי ייחברך כי אם
אפלי עזה שטעעה טמגינטנו יאכ' הו: **ובן** או עליך כל הקלות
והשיגוך יל ע"ד הבהיר וחמיינו ביר עוניינו כי כל עון געה משחרית
וקלה והוא הרידף והחיטה לאטונגו. והנה בהשיין עון הראשון. אם
טרס ישיגונו רשות ישב טטנו. לא יושטן מנגנו' לוה אטרטה רביינט
א"ה כתצר על צרת ישראל אדר ובאו עליך כלון לפרק אוחך אחר
לאחד. וזר לוי עליך כי ישיגוך בלשון כי לא חזוב וחתקן בין זו
לו לבתיהם ישיגוך השאר כי אם והשיגוך:

אדור אתה בעיר כו' אדור טנאר ומשארח פרי בטנק ומורי
אדמץך שנר אלפיך ועשרות צאניך אדור אהיה בבעוד
ואדור אתה בעזחך: יה' ל' ע' ר' ביטובה טרה טובה בשרה פורענות
ב' ב' ברועניוח מתחילן הקל קל חילה. יהחילטן ננטוט שבעיר
ואה' ב' מה שכרה ואה' ב' טנאיך. ואם לא יתקע ע' תוצאה יגע
בפרי בטנק ואה' ב' כפראי אדמץך לא היוצא מהארמה. כי זה קדס
לפדי בטן כי אם שנר אלפיך ועתירות צאניך. שייראו פרי אדמץך
שגדלו בה וזה שלא אמר ופרי בהמץך שנר אלפיך כאשר אדר
בכרחות וגס שלא אדר ושנרג בוי' אך הוא לומר פרי אדמץך שהט
שנרג אלפיך כו': והענן להורות לנו דבר גדול מאור. על דרך
טאמרט ז' למלה ברא אלהים ארס עלי ארץ אחר יצירח כל בהמתה
הייעוף ורמש הארטה. לודר אס זכיה הכל כלשלהן ערור לפניך ואם
לאו ימוש קרטך. כלומר בכחירך תלוי להיות לטعلاה מכל או
לטטה מכעליזים. והטעם כי הארץ מושבך מחותר וצורה. שת
שאין בן חבעל חייאם זביה וחתמכת את החומר אחר הצורה. העלית
בם אח ניפך על הבעל חיים. ואם הטעמה אח נפשך אחר החומר נסחך
גרעע מהבעל חי שהם לא הטעמו נשאה קדושתך אחר החומר נסחך
וזה הורה פה כי אחר עלות ארורת החוטא בהדרנה הוכיר ארונות
וליו בהתח אח ארודה ולידי האדים. לומר כי גענו עליה חקרה
טפריב בטן ארים. לפדי בטן בהתחו כי גרע הארץ טטנו. אך אין זאת
רק בקטנים ונקראים פרי בטן ומחיים בעון אכירים. אשר לא קנתו
נסאו עירין תח'ין הנקינה אליו בגרלו. אך לקות שבארם עצמו בינוין
שכבר הוא גדול אליו לוקה כי אם אחר פרי בטני ופרי בהתחו.
וא"כ עולה הארורה אחר שנר אלפינו אל עצו אח' אדור אהיה

בעוד

קיצור תורה פרשת כי תבא משה אלישע

ובוארכו' כנזה שאצטודו' ל' על פסוק חדשים לכךrios רבה אטונחך
שארים משלחה נפשו יגעה ונלאה וכחיזירין איהה לו בזבוקר בריאתך
ושובבה'. ובכל יוס בקוחו שהוא בא אל העולם בא בברכתך. וכשהלא
ישוב יכדר בכור בבורך כי אדרור יהיה בכואו לעולם כי לא
ימצא בזוה שדרך אנשיים למצעוא'. והוא אדרורacha בכורך. וזה
בהתווך בליך שכבחשובה כי לא חנזנו גס בשבך בזאתה נפער כי
היישן'. וזה אמר איוב כי אמרתי חחמנינו ערשי כו' וחחני בחלומות
כ' כי אדרור מצאות היום השב ינוח בליליה כי יוישן ולא יגונש מצערנו
וזדרוכה היה נסכה יגונן על יגונו' מהיחס החלומות וטראה רעהו' .
עד' וזה יאדרר כאן ואדרור אחיך בעזיך שהוא בעזיך מן העולם
בליליה כי היישן'. טפנירוע טעליך אשר יעטנו' והוא פ' הפסוק
הטיסרו' רוע מעלה'ם מנדר עינו' והוא כי כל ענו' אשר יעשה הארץ
נעשה טפנוי טשחית ורואה האזעקה'. והובע דין לפניו לפקדון הרוואז
על עושיו ואדרר הנכיה החיהלו' בחשובה באפ' שתחשו' ותחבירו
מנדר עני המשחית מלקטן עלייכם. וכן אמרו רבנןינו' ז' לטשחיתים הנשיטים
כל היוכרו' בטחיקין את הארץ בעונתוינו' ע' לטשחיתים הנשיטים
בעונתו הארץ'. ורנה רבות רעה טשיות א' אשר עובח ארץ קונך
בכלחיו שיטע בעלו'. ב' כתה פעללים רעים שומשכו' מהטזיברת
חויה איטרו' טפנוי רוע טעליך לופר ניכל זה הוא קודס פקידות רוע
של טעליך שערין אין לך רק על אשר יעטנו' זדריך להנחת
מקום להול פזורה התעללים'. ע' אמרתי עדר השטיך עד ולא עד
בכלל כי הלא כל אלהם דם בקדחת רוע טעליך אשר עשית
בפועל כנדוכך:

ידבק ה' ב' אח הדבר עד כלחו אחר מעל הארץ אשר אחיך
באו שטה לרשותה י' ח' לע' זדריך על פסוק ושליחתי דבר
בחוככם ונתחם ביד איוב שהוא כי במושב ע' הרבר יצטרכו
להוציאם. חזק לעיר לקנורם כי אין מלינום את המת בירושלם
וע' כו' ונתחם ביר איוב אשר מרבים חזק לעיר וזה יאמר ידבקכו'
עד כלחיו ואחר גס הנשארים כלחחים לקבור מתחיקת טהרבר וזה י' .
באי' עציך אחיך בא שם לרשותה כי בית המקדש נכנה בפקודם של
ישראל היה חלק בו במתאריך ז' : ואס בשאר מקומות שטליינט
בי' אח המת ירבה ס' ה' חולאים רביום כ' שם השחפה כ'
והזבנה גצלן:

קיזור חורת פרשטי הבא משה אלשיך דג

זה היה לועה נו' והיתה נבלחך לטאכל לכל עוף השמיים
ולבנטה הארץ ואין מחריר והוא נבורבן ביתראשון
שעליו נאמר לנו את נבלח עבדיך טאכל לעוף השמיים נו' שפכו
דמס נמים נו' . כי היה ראוי ואמר חילחה שפכו דם נמים נו'
ואח' כנחנו את נבלח עבדך מאכלנו ארך הוא אחר אום שהעכום
נתנו את נבלח עבדיו יתברך מאכל ארך ושות' לטרה הנשאורים
בישראל לא הלכו והחרירו את העוף ואת החיה טעל גוויהם
ויקברו אווחס לו"א אל' יאשמו ישראל על זאת כי שפכו דם
נטיפ סביבות ירושלי' ע' כו אין קובר את החללים פן ישפכו דם
בצאתם ביבשות ירושלים לקרים וורה יאמר והיתה לוועה לכל
סמלכות הארץ והיתה נבלחך למאכל ואין מחריר מכל שארות
ושראל :

זה היה אך עשוק ונגול והכן לפרש ע' ר' מאטרם ז' לשהינו כל
העכו'ם אשר בשושן מזירות אמרת סחר אני חונךך
סחר אני הורנן נו' ועל גלות ברדי יונרר זה הפטוק אישר לא היה:
לא חוליא ולא מכה ולא מיתה רק אימה וחילחה לבר כאשר היה:
אשה בראש ואיש אחר ישנגלנה: ישכבה קרי: אחרי
חויכרו גנות טרי' . מזכיר גנות יון. כי חלחת מתנמ'ם
פעשה הרעה אישר עשו יוניס . היהת גורה כל' בחולה מאורתה
לאישו וישראל חבצל להגטן חילחה וזה אשא תארש ואיש אחר
ישכבה כי חפול למשכבי איש אחר ולא לשם קידושין רק משכבי
דודים וכן בית כו' וכן כרם כו' . וזה היה משגע מטראה עיניך
אשר תראה . כי אין אדם מטעטל' משטיעה או סאטודן רעתו
כמו בהראיה והיה מאשר נא יון ופרצוי פרצץ בהיכל לעוני הכל
ואשר הרגו רבים על קידושה' בחנה ושבעה בניה כו' והוא והיורט
משגע מטרא' עיניך אשר תראה: **יולד** ה' נו' ועברת שם לאחים
אחרים ע' ואבן . והענין כי ישראל שבוחצה לארץ עוכדי ע' ז'
בטהרה כמאטרם ז' וזה יאמר ועבדת שם אלהים היה נטש שתחיה
להיווח' חחת רוח חייזנים בחוצה לארץ ומזה היה נטש . ולא השר
יגהנץ אלא אשר יגהנץ ה' . ולא השר עס הוות שם מקום טומאת
השרים . הוא ילוך ואחח לא חלונו . באופן חיה בעדר לורה
לאיש מלוה: **כאנער** יודה הנשר גוי מרחוק; הוא נבוכד נזר;
גוי אשר לא תשטע לשונו הוא יון בଘחלח בית שני גוי ע' פנים
בחורבן

קיצור תורה פרשת כי תבא אשא אלשיך

בחורבן שני ואת סדי לא הוציאר כי לא הירח רק לפניים כמאפר רשב"י הם לא עשו אלא לפניים נך היה הצרה רק לפניים:
עד רדת חימתיך הנכבה והבצורות אשר אחריו בוטח בהןכו' ייחכו' עד מאפרט ז' ל' באוכה רכתי שטדר נזואר אדע חומת ירושלים יום יום ומזה שכבילו החומות ווורת יום יום עד שנכננו' מהוים הקודם כי היו נבלעות החומות ווורת יום יום עד שנכננו' האובייכים זהה עד רדתכו':

אם לא תשטו רעשותכו' הכתובים בספר הזה ליראה את השם הנכבד והנורא הזה ארת' אלהיך ייחכו' לפרש כי בספר הזה כתבתי לך שם לא תשטו בקהל' יכנהה' בשחתתכו' יכנהה' בשחיןכו' ייחןכו' יכנהה' בשגעוןזו' לא ליראה את השם הוא שם הרחמים מה שאמרתי הכתובים בספר הזה ולא אל ר' ספרים הראשונים שכפר זהה הודעת כי אם הוא נכבד ומכבד יותר מראי באומר והוא אם שמע תשטעכו'. וזו ה'אתך את הברכה. יקיטר ה' לעס קדוש ונתקה' לרasha'כו' זהה בכור גודול שכבר יכבר טאוור ז' א' נכבך שהוא חואר אל היוחו טכבר כד' א' כי מכבדיו אכבר אך גם הוא ונורא כי אם לא תשטע בקהל' ה' כי שם הרחמים בעצמו נורא ויהצעך לך לדין כי שם זה הוא ה': אלהיך שהוא רחמים וגס הוא דין שתיחס לחואר אלהיך:

והשיב כך את מלוכה מצרים אשר יגרת מפניהם ורבקו בך. כי פרעה אמר מיה' לא ירעחי את ה' ולא ירעוי את השם הנכבד והנורא ולא ירא ממנה והביא עליו ועל עמו מרווה ההוא. כך בעשותכם כמעשיהם לבתיהם וראו את השם הנכבד והנורא ישיב בכם את מלוכה מצרים וכנהיות היסטוריון ההט מלומדים לבא על עינזה בעשותך כמה טיד ורכקו בך:
ונתן ח' לך שם לב רגנו' וכליון עיניים: כי עינה ולכאנתרי סרטורא דעכירות עין רואה ולב חומר לבן על לב אמר ונחן לך שם לב רגנו' ועל עינה אמר וכליון עיניים:

ודאכון נשעל נש שבלהורה אין האכרים גומרים אמר וראכון נש:

והיו חיך תלאים לך מגדר על האכרים בעצם שהם הגוף אמר והיו חיך תלאים מגדר:
תאמיר טייחן ערב ובערב תאמיר מי יתו בוק' טפחר לבנך אשר חפחך אשר יהרהר הרהוריו אימרות ופחד

ביבך

קיצור חורת פרשטי תבא משה אלשיך רך

ופחר בלילה הרוי שברון א' מהפרסורים הוא הלב שהוא חומר
ומה שכבר חאטר כי זה ערב מראה עניין אשר תראה בו
ותחאוור ללילה שלא יראו עניין ברוחך הרווניה שברון
הפרשורה הב' והוא העין כו':

אללה רברוי הברית אשר צוה ה' את משה כו' טלבד הכרות
אשר כרת אתם בחרב. כי ברית הראשון היה פנים
בפניהם, עם ישראל עין בעין: וזה מלבד הברית אשר כרת
אתם מהו אשר כרת הוא יתברך ארף פטש פנים כפניהם בחורב
זהה השינוי שמא התאמיר למטה ציריך האחרון ומפרש הכהוב

ליקרא משה אל כל ישראל נו' אזר יעשה ה' לעיניכם כו'
ולא נחנה, לכט לב לרעת פ' רשות ז' לאין ארום

עומד על סוף דרכו של רנו' והכמתה שניתו עד ארבעים שנה.
והתפעם כנבר כחכינו כי האדם נשמי הווא ושלא בטבע להשיג השגה
קורות ארבעים שנה וזה לא נחן ה' לכט כלומר כי לא חטרוך
מצח ה' בכחינת מתנה שלא כתבעס עד סוף ארבעים שנה כו' היה
ציריך להיות ע' מתנה מתחו יתברך ואולייך אתכם ארבעים שנה
כוי שליחך לא בלחנה כו' לחט לא אכלתם כו' לטען חדרעו כי אני
ה' אלהיכם שפועל דין ורחותם בהניעו אתכם במרקם מפרק מ שנה
זה דין. ורחמים שלא בלו שלמותיכם לחט לא אכלתם והיותם
כרייטונל זה הוצרך למ' שנה כי אני ה' בעל הרחותם אלהיכם
פועל דין וגס להחזרכם מ' שנה מ' מה שוראותם במרקם כל
אשר עשיתך עד עתה. יורתם לטוף דעת חכמת החורה להיות
לכם לב לדעתנו' עד מ' שנה באופן שאל חתמה שעלה מה לא
יהי לכם לב לרעת קורס מ' שנה כיopsis היה העיבור שלא
הרחותם גזלו יתברך עד היום רוזה. שקץ כוחכם להשיג
ማיכוחיכם ועל כן גם שפטו כרת ה' אתכם נוריות בחורב בחתימת
ם' שנה ציריך עחה לכרות ברית שנייה למען יושרש הרבר בעזם
אחר שירתם לטוף הדעת והכיר נפלאות אל ולקנבל בעזם עניין

הברית והחורה:

ושמרתם את רברוי הברית הזאת ועשיתם אתם לטען
תשכilio את כל אשר חעשון יתכן לפרש ע' ד'
שאמרו זו' ל' שטמעה מצוה נברא מלך סניגור וזה ועשיתך
אתם ושה' אין אלו רואים כי אם המעשה ולא הרוחניות ואין לנו
השכלת אל שורש רוחניתה לו' א' דעו כי ערד ע' י' המעשה חעל
אל

קיזור חורת פרשת נצבים טה אלשיך

אל גROLER. טו ויהיא שחשכוו בshall רבר נס נהנס את אש
העשן והגרבי האת שהוא נס המלך הנעה באומו ועשיתם
אותם :

פרשת נצבים

אתם נצבים הוי ככלכם לפני ה' אלהיכם ראשיכם כו' יחלה
לפרש ע"ד פירוש רשות ז' לכט' מפטוח כי בכל דבר או
אטייה שהיא משה אומר לישראל הוה חוליק כבוד נשיים לרבר
בפ' בראשונה ואחריהם כל איש וישראל ולז' משה הנרה אמר
נצחים הוי כולם מה שעמים אחרים לא היה. בז' רק הנשיים
חוללה לבוטם : והטעם כי בז' אפסי הוה חולק כבוד לנשיים
לרבך בס' ראשונה הם הראשים . אך עתה לפני ה' אלהיכם ומפני
הו יוציא לפניו יחברך מ' הוה הנרול כי לפניו יתברך לפעמים
החוונים למעלה . ועלינוים למתן לו' א' כולם לפני ה' כי הוה
ירוד מ' הנרול ולז' ארשים שכחים לוטר אם הם ראשים או
שבטים הם לכם אך אולני הפה' הוה לפניו יחברך הרואה ללבב :
ד' וא' יהכן לפרש ע"ד סאמרים ז' על פסוק וא' אשר איננו פה
מלמד שכ' הנשומות שמכראשית היו שם והנה אשר לא אמרו
העתודות לבא שם היו אלא שמכראשית יורה כי גם הנשומות
שקרוו וכבר מתו היביא הוה יתברך לכרות ברית החורה באלה
ובשבועה שהוא רבך שהעלומות מתקויות קרוב הרוך לאמר כי
שם נמצאו ושם היה האבות העולם . ושבטו ישורוני' בשבטיו' ה'
עם כל הנשומות העתיקות הבאות זו' ארשים הם ג' אבות
שבטיכם הפס' ב' בני יעקב אבות ישראל ואחריהם זקניכם
ושותרונכם וכל ישראל :

כל איש ישראל . יהכן לפרש ע"ד סאמרים ז' למזה צוריק
דומה בעולך הזה לאילן שהוא נפוץ בטקס טהרה ונגנו
נותה למקום טוטהה ואם נrzק הענת הלא יבעל אחרית הבורות
זה בוה . כי יכול מחוברים וזה נrzק אלא שיטורש כל נשמה
בחיה אדם יבק בישורשו בכטה כבוד . והוא עניין גזר מפשע .
ובטעמאות עון הפריר נפשו כדר' א' עוננותיכם היו סברילים כו'
וחתפרה הכנולחר ולא יקראו עם אחר אמן אם אתם נצבים
זקניכם לאיש אחד זו' א' כל איש ישראל : ועל כן הקפירו
ר' ז' ל'

קידור חורה פ"ש נצבים משה אלשיך דה

דו"ל על תפילה ותומים נוראים שהחיה באהבתו שלום בין איש ובין רעהו לשחקובל תפילה תפילה. שאו השטן אומר מי כעך ישראל' שהם כטלאכי השרת שאין בהם קנהה' ושנאה וע' יחתחרות למשה' ויתחרו שורשיין'. וזה שהנביא דבר ועמי תלאים' למושג' ויתחרו יחר' כו'. כי בינו יתברך ובין ישראל' למושג' ויאל' על יקראו יחר' כו'. יש הפרש דבר והוא כי הוא יתברך רוצה' שנחihil' לשוב והוא יעורנו כי נבא לטהר מסוייעין' אותו'. ואנחנו מפזירס וממהפכינ' ואומרים השיבנו' האליך' שהחיה לאחר' ואחר' כך' ונשובה': ונמצינו הלוואים בזה חטפו ז' ואעמי' חלאים' למשובחים בשוביל' משוכחי הנצר והגנוי טודיעם שם אל' על' יקראו יחר' שהוא' בתפהלה באחרות אחד לא' יורם העל'. כי אם על גזליו ירחה' לא אשובי איזחת' כו' כי אל' אנכי ולא איש' ש' ע' האחרות' בלב' תפשי' בקרבך' קרווש' כי הוא יתברך' שורה על' בעל' הנפש האחרות' בקרבו'. זהה אני' יחף' כי הייל' ה' מה' שהאנשים עצם' והויר' המקדש' והתוכל' ולא העיר ז' ואלא אבא בעיר' כי אין' הש'ארת' שכינתי' בעיר' כי אם' בנאשימים צדוקים' בקרבכם' בהיותם' וכי הלב' והכשרון'. ואذשבה' שורה' כוונת ר' יבר' ה' חלאים' ועמדין' עדר' י' כוכו' לא זכו' כו'. רזה' לומר' שהם' חלאים' בזה' חטפו' בשביב' משוכחי' אטטור' לט' נלה'. זהה אומר זכו' שהחטפו' באחרות' בלב' ונפש'. כי ע' כ' אטטו' שוכו' האבת' לדרך' כסוך' כלולה' כל' החורה' והוא דבר' שהבחר' ה' במאור' מאור' נכתבים' לחוים' כו':

כ'. אה' אשר' ישנו' פה עמו' עומר' ה'ו' לפניו' ה' אלהינו' . ואת' אשר' איננו' פה עבנו' ה'ו' ייחכן' לפרש' ע' ד' שכהבנו' למעלה' על' כל' איש' וישראל' . כי כל' נשמה' יש' לו' שארית' למעלה' שהיא' חלק' אל'ורה' מפעל' ויש' לו' שורש' למעלה' לאשר' לא' הכריל' כאומר' עונותיכם' היו' מנדריל'ס' כו'. לה' אומר' כי את' אשר' כו' לפניו' ה' כי' שורש' עשו' אלא' שאינם' נראים' לנו' . ואת' אשר' כו' לבא' גם' ה'ה' בכירית' ואלה' ה'זאת' . וזה סוכrho' שאל' כ' גם' בכירית' הר' כינוי' אין' נחיכוי' ה' פ' בגרלן' אלא' שיש' להם' קשור' אמץ' עט' שורשו' לאשר' לא' הפסיק' בעונתו': וא' כ' השבואה' תחול' בנטשות' באשר' בירר' נפשות' הרורת' הבאים': ועם' הנפשות' הבאות' ז' וא'

ו'את' אשר' איננו' פה עמו' ה'ו':

ורבצה: בו' כל' האלה' הכתובה' בספר' ה'זורה' כו' והבריל'ו' לרעה' מכל' שבתו' ושרגו' מכל' אלות' הגרי' הכתונה'

קיצור תורה פרשת נצבים משה אלישע

בספר תורה הורז . יתכן לפרש ע"ד הכתוב כל ה'ארך התהו
ויתח אש בזיווןכו' וכטשׁו' על פסוק מוטור לאסק אלהים באו
גוייםכו' וועוד מצאנו במאמרכ' ז"ל כי יותר לקחה הארץ בחרבן
שנוי מנהרבן ראשון כי גפ'ית ומלה שופטה כל ארץכו' שלא נא'
אללא על הרבן שני כטשׁו' ל' כסדר שתוכמי המדרש ראו כאשר
ונפרוח בהרא בקעה דארבל לקיים זה שנאמר גפריות ומלה
שרפה וכו' . ור חמיו וחרברך שמכללה חמתו על עזים ואכנים לבל
זכלה אנשיים וזה על הכלל . אך לא על איש ואשה או משפחה
ושבט . רק ורכזה בו בעצמו כל האלה . ולא כעיר ובמקדש זהה
והברילו' לרעה מכל שבטי ישראלכו' כי על הפרט היהיה הכלל
אלות הכריות הנחותה בספר הזה שהוא על הארץ . כי אין בספר
זהו זכר אל הארץ אלא על האנשיים אך על הכלל לא כן הוא :
ואמר הדרור האהרון בניכם אשר יקימו אחריכם והנקרו
אשר יבא טאריך רוחקהכו' יתכן לפרש ע"ד שכחנו
טאמרכ' ז"ל שרארחנמי המדרש אש גפריות בהדייא בחתאת
דארכל לקיים מה שנאמר גפריהכו' וזה היה בחרבן שני ז"א
ואמר הדור האחרוןכו' והנקרו מארך רוחקה . שהוא מנבל
כד"א מאריך רוחקה כאו אליו מבבל :

וראו את מוכות הארץ היהא . עצמה ויהמהו שהולוי שהויה
ראוי לבא על האנשין הלה על הארץ :
ואמרו כל הגוים ייח'ל כנווע כי מבל גוי הארץ באו לעורת
טיפוס נמפורש בספר בן גוריון :
ואמרו על מה עשה ה'ארץ הזאת . שהוא פורענות עצום
על הארץ שלא חטאה . אז יסכנו על אשר עזנו
את ברית ה'אליהו אבוכחים . ברית שנית שהיו כפוי טוביה לאלהי
אבוכחים אשר כרת עטפ פנים בפניהם . ושפך חרון אסובארץ :
הנסתרת לה'אלהיינוכו' . שמא חامر לא יענשו בעולם
זהה רק ידונו בגהנמ לעונש אורחם בעולם הכא .
לה אומער הנסתירות לה'אלהיינו ולא לנו כי מי ראה מה שייהי
אחריו על כן נקור הנגולות שהם לנו . ולכניינו כדי שע"ז ודר יוכנו
לעשות נל וברוי החורה הזאת :

ויהיה כי יבואו עליך כל הרברדים האלהר הנברכה והקללה
יתכן לפרש ע"ד שתורה ג' דבריהם . כי יבואו עליך
כל הרברדים האלה שהם הקללות האמורות ותראה כי באו כולם
ויעור

קיצור הורת פרשת נצבים משה אלשיך ר'ו

ועודף קיוסו "עליך". ומזה גס חלה ברכיה והיות עוג טאו
 אתה זרעיך ויכולת לטבולך א"כ הקללה יכולה וזה הנכחה
 והקללה. ב' תראה כי הברכה כאה קורת הקלקל מעישך •
 והקללה בעצמך שאמרתי לך אותם ביחס הפרטים נאך לך •
 ג' בהוחך כשר נאך להברכה וכאשר חטא היה הקללה •
 הכיר ההשגה נס הארץ אובייך: והשבת אל לבך: תשוכת
 נצחך אל לנברך בשני ביתך"ן נולל הייז"ר ומה חשוב לו הלא
 הוא כי חאמר בכל הגוים אשר הריחך ה' אלהיך שם: לומר
 לא השיליך ה' טעל פניו לא נהריך כי אם כמדrich ורוחך דבר
 בירוח ויר הדריך דבקה חמיד בנירוח כי אפסה' אלהיך שמה כי גלו
 לנבל שכינה עטמה. ולא נורוק בחמת נחוח וטרחיקו כזורגע
 ואנו חטמא טענה ללבך. ושבעה עד ה' וזה יהוה בגאות בכל וולות
 אשר היהת השוכה היה מחת הקללה: כי הוא טרכ וירפהך
 גס הוא לקבל לעשות התוצאות ולא שיתחולו מיר בגאות כי הלא
 אפיק' מזוח סוכה נחדרש למואחר הויכוחם בירושלמי: וזה א' ושמעת
 בקהל בכל נו' שלא היה רק שטעה לקלבל לעשוו בכל לבך:
ושב ה' אלהיך ארץ שבוחך והוא ע"ד זו"ל כי הבאת לטהר
 מסיעין אותו נמצאה כי אין הארים עושים רק ההחלה •
 זה יאטר ושבת כי אתה השבע עצמך והיא ההחלה והשאר הוא
 יחברך ועשה כי שבוחך שחייב מאו והלאה ה' הוא השב בעדים
 ולא אתה ועם כל זה יחשיב וועלה עלייך נאלו אתה עשית וע"כ •
 ורhubך ויהוה הרחמניות מה שהיא בשוב ה' ארץ שנotta במצוות
 כורש לבנות בית המקדש כי אז התחללו הרבה מישראל להתקנץ
 ואחר שתנת פל ע"ז אחזור שבו רונם להתחזר אויש למקומו
 והיה או גלות מרי ע"ז המן. ואח"כ בסוף ימי אחזור שחייו אז
 עם טפורה ומפורר בין העמים בכל טרינט מלכוו שב ובקבצים •
 ע"ז עזרא ונחmittה ועל זה יאמר ושבוב קבוץ מכל העמים יותכן
 לפרש ע"ז רוז"ל במדרשי חירות כי הקטרוג היה שהירה השטן
 מקתרג לפניו ויהברך שאינס שביס תשובה שלימה לנין לא היה
 חנואלה שלימה בעזם בפעם אחת. ולא אשנה לך. כי אם עוזר
 אשיפ לקבוץ מהפיזור אשר בחרבן שני. וזה אם יהיה גראחך
 בקצת חיטאים משם יקבוץ ואח"כ משם יקחך:

והביאך ה' אלהיך אל הארץ אשר ירושו אבחיך וירושתנו
 שהוא הארץ התקווה בקייץ גלו' גנאולה אחרונה

קיזורחות פירוש נזבים טה אלשיך

כיו איז יתקיים וירושחה ירושה שאין לה הפסיק והטיבך מאכוחיד
ואין זה רק בכירות העמיד כי בשני לא הוטב מאכחותיהם וכל זה
הוא כי עדרין אין החשוכה בכלל א' מן הנגלוות רך מיראה :
וניל ה' את לבך ואת לבך וזרעך לאהבה את ה' אלהיך בכלל
ללבך ובכלל נפשך למען חירותך . וחכן לפרש ג' פאמבר
ביה הולל באומרים ג' כתות ליום הדין . רשיים גמורים נכתבים
ונחתחן לאלהר לימות לנוהנם . צדיקים גמורים לאלהר להיות
לחמי עולם . בינויים רב חסר מטה כלפי חסר . ולמה נשתנו אז
מעתה כי בכלל ר' הבינונים חלויים ועומדים עד יום הכהורים
ואינה מטה חסר כלפי חסר . אך הוא כי בעת יש זמן למלחות אד
בסוף זמן זה חפץ חייהם ע' מטה חסר כלפי חסר ועל דרך זה
יאמר מה כי הוא יתברך ימול את לבכם להכינם יוכו אל החובה
היה . וכעת היה אין תלייה רק אונגהנים או היו עולם . והוא
יתברך זלך חפץ בחיים כמאמר הכהוב לא אחפין במתות המת כי
אם בשוב מרכביו וחיה וזהו למען חיך :

ואתת חשוב ומשמעות בקהל ה' כי יחנן לפרש ע' ר' מאטרם
רועה עדר בשכר חייב להצילן עד כדי רמיון מרמי
בעליהן . והקשו בנכראה . מה ירוויחו בעליים . ותרצו מישום
כוושרא דחיוחא פ' שיותר חפצים בעליים בזאת הרגיל בהם מצאן
אחריות שיקנה ברמתיהן . ועל ררך זה יאמר למטה החטא ושכח
וחיה ר' גולה ומאנדר כל אשר לך ובניך ובנותיך כתה פעמים
בכפছון כי באחריות הימים אחרש אתכם בכלל פוב והלא טוב לך
כי מעחה טרם חרגלהacha בעצמך השוב בחשונה . וזהו אומר
ואהה תשוב כלומר מעדך ולא על כי באהה עלייך הקלקלה ושמעת
כו' ותרוויח ואוחירך ה' אלהיך בכל מעשה ויריך בפריב בתנךכו' :
כ' חשמע בקהל ה' אלהיך לשמר מצחיו וחווקיו הכתובות
בספר התורה הזה כי תשוב אל ה' אלהיך בכלל ללבך ובכלל
נפשך יתחנן לפרש ע' ר' מאטרם בגמרא ריש לקיש אמר גודלה
חשוכה שזרונת נעשה כוכיות וספיקין שהוא כשייב מאהבה .
וז' א' כי חשמעכו' לשמר מצחיו וחוקותיו אימתי החשב בעשה
כל הטעות אלו וזכויות אלו . כי תשוב אל ה'כו' . וזה בהיות
בכלל ללבך ובכלל נפשך שהוא מהבה ומה נס באומר אל ה' ולא
אמר עד ה' שהוא יותר kali ספק :

כ' המצויה הוארת אשר אנכי פצוץ כי' כי קרוב אלק הרבו
פאווד

קיצור חורת פרשת נצבים משה אלשיך ד

מאוד בפירות ובלבכך לעשותו. יתכן לפרש ע"ד מאטראס ז"ל כי המזווה הזאת כו' על החורה ידבר והוא שואמר כי חשמע בקהל ה' אלהיך לשמר הכהונה בסזר החורה כו' אתה חשוב לומר כי תכל לנכונות הטרור שאו תשפט בקהל ה' אלהיך כי השמע ע' חורה, בנויות הטרור מרכבו כשם עמפי השכינה והוא הנורע מroz'ל אם פגע בר' מנול זה משכחו לבית המדרש. אם אבן הוא גיסוח וזה יאמר כי הבזווה הזאת היא החורה. כי קרוב אליו הרבר מאור שהוא לימור בבית המדרש. שאחרתו לך לעזור: כנרג' יצחק שהוא אם פגע בר' מנול זה משכחו לבית המדרש: וזה אביך שהוּא הלימוד וע"ז כן יטהר לבך וע"ז עסק החורה געשה בונאותה פninger הוא כה קדוש המכנייע י"ז הר ומאליה:

חנא המזווה אל פעלת התשובה:

ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת השוב ואת הסות ואת הרע ויתכן לפרש ע"ד מסאר ההנה אל החיו כעבדים המשטשים ארת הרוב על סנה לקבל פרם. ולסליק טענות צדיק ובויתום שעלה בלבך שערת החטא לשלוול שכר ועונש חילילה: רק יש שכר ועונש אלא שטוב לנבר יעניד את קונו מהבתו אותו כי נאמן לשלם שכר. זהה עניין המקרא את החיים הם היו העולם והם אמר והטוב לרבות חייו עולם סוה הנאנדרום בחורה ואת השוב שבכוולם הזה ובמלת ואת המות. של עולם הבא טרברת ואח' והמות של עולם הזה ואת הרע יסורים של ע"ז ואת מרבת יסורי גיהנס בעולםanca. אך כל זה נתתי לפניך. אשר אני מזוך היום לאחנה כו' שתחערנו פפארת האבה ולא שחתעה ר' לומר שאין עונש ואין פרס או שאם תעבור שלא ע"מ לקבל פרט שלא יתגנוו לך. כי אם שאחנה חעיצה שלך והוא יתברך יעשך:

את שלו וווקת לך אז יותר:

וח'ית ורכית וכרכך ה' אלהיך. רמזו בני חמי טוני שהמרת כולח עוישר העולם הזה. על חייו אומר והיות על בני אומר ורכות על טוני אומר וכרכך:

ובחרת בחיים למען החיים אחרת ורעך: יתכן לפרש ע"ד מאטראס ז"ל אם קבלו האבות פירוח מעשיהם בעולם הזה היה נזהר לנכונות אחריהם עיין בפסק זכור לאברהם וכו' וכמה דורות שאכלו זכות אבות. וזה יאמר ונחרת בחיים הרים מע' הב הגראים חיים סתם. ולא בכרכחה של עולם הזה

שלא

קיצור תורה פרשת נצבים משה אלישר

שלא השיחת לב אל הכרנה והקללה בעולס הזה ורק אל החיים והמוות לעולם הבא . ומזה שלא חאנל פורחות בעולם הזה . כי פירוחיך יועילו לודרך וזה יארך למשך תחיה אהה וזרעך : **לאחבה** . אתה אליהיך ולרבeka בוי . כי היא חייך ואורך חי כי הצדוק להיותו דבק בו ותברך יקרה חיה הפך הרשע ושיעור הנחוב מה שאמרתי וכברת בחיים . לא שתעבור בשביול החוויט כי אם לאחבה כו' אך החיים ע"ז אשר דבקת בווז"א לרבקו בו . כי היא חי ר בעולס הזה כי הצדוק יקרה חי . ואורך ימך בעולם הנא: **לשכת** על הארץ אשר נשבע כו' להתח להס יתכן לפреш ממשו"ל אחר התchia . כי בעולם הזה לא נתנה להס רק לזרעם זהה שאמרו"ל עלה לך ולזרעך אתך כו' זורה ונכוון מה שיזוכו בגנים עטם בארכן ז"א לשכת על הארץ אחר התchia בגנו"ז ונפש עט אכזחיך כמטרבר :

פרשת וילך

וילך

משה ווורבר את הדברים האלה אל כל ישראל : יתכן לפרש למה הלך אליהם ולא קבצם כאשר לפ' נצבים אך שס היה לפניה טה שבינו יוחברך ובוניהם לעברך בברית כמספר שם לכך הקהילות אליו מה שא"כ כאן שהליכת היה להמת שדרבר את הדברים האלה זהה שפ"י הפסוק וילך משה ולמה לא הקהילות וקבצם אלו ומתרץ וידבר את הדברים האלה :

בן מה ועשרים שנה אנכי היה וירוע היה לזרע דודעה מה שאמרו"ל נשבג"ס הואبشر והירה ימי מאה ועשרים בשבג"ס בוגמתריא משה ומיות ימי מאה ועשרים ולא חסרו ימי עלי מרביה . רק החושלמו הימים כי כן יפלאו הזריקום שנים שליטים מיטם ליום לו"א בן מאה ועשרים שנה היה :

לא אונכל עוד לצתח ולננא ייחנן לפרש ע"ד שAPER החק"נה למשה לנן לא חביבנו להורות מה שנענש לא היה העונש לקדר ימיירך שנזר שלא היה המזיא והמניא את ישראל ז"א לצתח ולננא :

זה' אמר אליל לא תעבור את הירדן הזה י"ל ע"ד אין הצלכון נוגעת בחברתך אפיילו נטלא ניכא . והגע יוס ממשלה יהוישע

קוצר חורת פרשת וילך משה אלשיך רח

יוושע . וביווס הזה יוסט האחרון לא יכדר עכור את הירדן זה הוא לפניו . ולא חצטוו שתחיה בזוכתי הארץ נוחה לכבות . וזה איז אפשר כי זה הוא וכית דינו אמר אליו לא תעבור את הירדן הזה . ה' אלהיך הוא עובר לפניך הוא נחינה טעם למעלה שלא חטאנו בעברי הוה ה' עובר ולא ע' י מלך בכל חזקה אשר עשה שרה לרוחות המלך בכבאו לפניו יש-אלך לא בן עתך ע' י הוועש לו א' אלהיך בעצמו הוא עובר לפניך :

יירשע הוא עובר לפניך כאשר דבר ה יתכן לפרש ע' י שאמරת לי יהושע עיניך הרואות את כל אשר עשה ה' לשני הטליכים האלה בן יעשה ה' לכל המטליכות אשר אהית שובר טבה לא תיראום כי ה'כו' הוא הנלחם לכם לו א' יהושע הוא עובר לפניך ומזה שהוא עובר כאשר דבר ה' שאפר והוא ינחיל לחלק הנחלה . אך הכיבוש לה' הוא : וננתנה לפניכם ועשיהם להם ככל המזווה . שתעשו המזווה שלא חיה כל נשמה וויהיה לכם הוכחות הלוזה : לעוני כל ישראלכו' כי אתה חבאו . פ' רישׁ ז' ל' ארו את תיעול . עם עטה הריןכו' רזה לומר למה לא אמר חביבה את בני ישראל על כرحم כאשר הק' הנה אמר לי יהושע וכאשר אמרו לו אחר כך בסוף הסדר ויצו את יהושעכו' כי אתה חביבה . אמנים אם היה אומר לפניו ישראלacha היה נראת להם שהוא המכוב והכוכב וחשבו שלא היה נעשה ח' ז' על ידו יחברך כי לא יעלה על רוחך כי כאשר היה עם מישח יהו' עמו ע' ב' לעוני ישראל אמר תבואה את העם כי עטס בלבך יבא וזה שפ' רישׁ ז' ל' כתרגומו ארי את תיעול עס עטה הרין . ושיעור המכוב ויאטר אליו מה שהיה לעוני ישראל כי אתה חביבה כלומר מה שאין כן כאשר דבר עטו לברו כי אין גילה לו ואטר חביבה : זה' הוא ההולך לפניך יתכן לפרשו' הוא ובית דינו וכמה נישערת מאד ומה גם היה עמר ותצטרכ' לשמר וכמה יבחן כי הוא עטך הלא הוא מעצך לא חירא ולא חרת באשר :

ליין משה אומר יחנן לפרש ע' י שאמרו ר' ל' כי היה הספר ניתן לו ע' הכהנים סגן נתן לכהן גדור וכהן גדור למלך והוא קורא בכתה גורה . ז' א' ויצו משה אותן הכהנים הנזכר שנתנה החורת אל הכהנים בני לו לאמר הם הסנן וכחן גדול :

בבא

קיצור חורת פלשת וילך משה אלשיך

בבא כל ישראל כו' יתכן לארש עד מז"ל על פסוק טכיר אנו משפטע תורה נטחפלחו תועבה. שהוא שאומר הוא יתברך המסיר אנו משפטע חורת שאומר שכבר למינו ושפטעו פעמים רבות נטחפלחו חועגה שמחפלל ג', פעמים בויו וגסה שמע בשחרית וחזר לשפטע במנחה וערבית. וזה יאמר בחג הסוכת בגא כל ישראל לראות שעם גס בשנה ההיא נתראה פעמים בפסח ובעשרה וחזר לראותם שם פעם ג' זולחת טה שרואה אותם בכל פקים. כן גם במשמעות התורה היורעים ונכניות הרכרים באזוניהם כי מבניות תקרא באזוניהם ולא יקוץו שלמדו ושמטו פ' מיסרכות:

לראות פנו אלהיך במקום אשר ייכח הקרא את התורה זוaha: י"ל שם מועט מחזיק את המרובה כענין עומדים צופים ומשוחחים שהוא בעורה באופן שככל ישראלי ימצאו בפני המלך וכולם ישבמו קולו ויכנסו דבריו באזוניהם כי ככלם יהיה סטויים וקרוביים אליו:

נגדר כל ישראל באזוניהם הוא הרבר שכחובנו שייהיו סטויים וצופים כי שם צוה ה' ארץ הכרכה. שמוועט מחזיק את המרובה ועוד להורות כי כל הרוזה לזכות בכתה תורה הוא זוכה כי כחר תורה כוללה כל המשפחות וזה גנד כל ישראל. כירה הוא והכרך להורות כי ג' כתורים הם כחר כהוננה וכחר מלכות ושניות בטיס אל התורה כי כחר תורה גודל מכולים וע' ביחס הספר ע' י' ההנים שבعلוי כחר כהונה ישרתו אל בעל כחר מלכות לחת בידיו הספר תורה ובעל כחר מלכות ישעיבך אל התורה להשטייה להקרות בהקהל למען ישבעו ולמדו ויראו את ה' שהוא טוב המעשה שהוא כחר שם טוב עולה על גנינה:

וחתן כו' ובניהם אשלא ירעו ושמטו ולמדו ליראה את ה' כו' יתכן לפרש ע' שאמרו בנדרא טף לסתה יבואו לחת שכר למבייהם לאכחות המבאים אותו הלא הוא שיישמעו ולמדו ליראה כי אין שכר גדורל לאב טורה שיזכה בנו לילמוד וליראה את ה' אלהיכם ושילש שכרו בבני חי וטוני בבני שיראו בניהם ויזכו תורה. וזה ובניהם כו' ועל חי אסר כל הימים אשר אתם חיים: על האדרמה זו נחת חלב ורבש הרוי הוא טוני: **ויאמר** ה' אל משה הן קרבו יטיך למות ר' ל' עד מז' כל כי מות בשכעה באדר בי' הולדו והודיעו הק' בה למשה

שכל

קיצור חורת פרשת זילך משה אלישר רט

שבל עלה על רוחו כי לא מלאו ימי ופסלקו קורם זמנה. כי לא
כון הוא כי מספר יסיך סלאת: **לך** את יהושע. יחנן לרשות
עד הזהר כי היה קרייט לבת יוסף למסרים טרם הגלות כי
היה חפזו יתברך להקרם שכנתו במסרים להנין על בניו **עכ**
שליח את יוסף והיה מרכבה אל השכינה לשכנון יה אלהים עליו
והוא עד אמרס ז' נלו למשערת שכינה עטה אמר הקב"ה כל
זמן שאני עס בניין אין קוני שפער. כונת הענין לכל יפסעו
בעכו"ס וחועכחות עדרו אוכדר. ונכח אל הענין והוא כי בקרוב
לטשה עת סילוקו אשר היה משכן השכינה. אשר היה מגן
 לישראל לכל יחסקרו כי בהיות השכינה בירושלה פזילם הטפליג
גחטא למען יהוה להסתקנה לתקן ולגאל. ורצה הקב"ה ליתן
בחינתו ביהושע לפען כאשר היה עם משה שהיה עס יהושע
והיה משכן לשכינה. יהוה מגן לירושלה זו **א** קרא אתה יהושע **נו**
ואזונו בהקץ זהה דבר נספה על אשר קנה סאו אשר צורו משה **ב**
הנק שכוב עס אכתך: לשון הויה יתרון לפרש כי חור שלוושי
יום קורם הסילוק הנשמה עולחה ופרקתה סקומה: שעם
אבותיו שהוא החברות הנפש **עס האבו** **ז'** **א** הנק שכוב
ולכם העס זונה אחריו אלהי נכר יתחנן לפרש עד אמרס ז' **ל**
באיכה רבבי כי עברו ישראל **ע** **ז'** כמנין זות החמת
אפר לרם הק **ב** מה האם כקמנותה הכא באחרונה לא עשייהם אותי
ולעבור אותו יום אחר השנה זו **ו** **א** זונה חתלה. באשה היושבת
חתת אישת וחונה עליו. ורוב בעילת אחר הבעל אמנס אח **ב'**
יעובני לנמריו שלא יעבדוهو אפי' יום אחר. ועור יוסיפו לעשות
הרע לגמור העזיבה :

והפל אם בריתו יתחנן לפרש עד אמרס ז' לאייכה רבבי
שאמטר הוא יה ל아버지ם כשאמטר לו היה לך להתחמל
כבריות פילה שבנשרס והשב לוי הקב"ה בטלו אוותם שאמר
ובשר קורש יעברו מעליך וזה יאמר כי אחר העזיבה מלעבדו. •
נס יפלו בירוחו לבטל חותם ה'אות ברית קורש אשר הוא הוראת
היוחנו עבורי יתברך ועיזון בפרט קטן שלו שקראת חותם ה' **ו** **א**
יעובני והפר בריתך אשר כרתי עמו :

וחרה אפי ביום ההיא ועיבדים והסחורי טני מהם וחנן
לפרש עד שאברור ז' וither הקב"ה על עז' גע' שד
ולא יהר על בימול תורה. דבר זה נשאל להנמים כו' על מרת
אברה

קיצור תורה פרשת זילך משה אלשיך

אבדה ארץ על עובים את חורתי וגס הפר ברוחיו כו' אzo וחרה אפי ביום ההוא היה יום המטויים הוא יום שהוקבע בו בכיו לדורות הוא יומ רע מאו הוא עניין השיב ימיינו אחריו כו' שהוא חורבן בית דاشון בגלות כבל. וע' יבכיה רחל שב ה' אמר מני קולך מבכי ואז שלח שכינתו לבבל שיהיה תקווה לאחריהם. ואח'כ הסחרתי פני מהס במרוי ע' המן שלא היה רק הסתר כסאמר רשב' הם לא עשו אלא לפניהם ועוד שאמרו רוז'ל בפס' חולין מנין לאסתור סן התורה שנאמר ואנכי הסתר אסתור כו' יורה כי פסוק זה על גלות מורי ורבך כי שתיסרעתה היה גורמת נוקם ביטים הנס א' מה שהחחו לצלם ב' טה' שנחנו מסעורה אחשוריש כדעתך' ב' בגמרא • ולא יכדר שה היה גורם ומרדי היה מכיריו שלא יבואו לטעורה הנס מעשה המן זכותו תגין על עון המסורה • ואסתור שנצערה על הנכחה בברית הצלמים ותשימ עצמה בסכנת מות הוא להגנו על עון הצלם כו ע'כ העטרכו שני גואלים וזה יאמר וחורה אפי ביטים ההוא בחרבן בית ראשון ואז ועוביים שלא יהיה השכינה עמם והסתתרי פני מהס על שעובו אותי והפכו ברוחיו כאשר נחכנו לטעה:

זהיה לאכל יחנן לומר שעל סערת אחשורי שרטמו שאכלו מהסעורה • והוא של שושן לבך ע'כ נאמר והיה לשון יהיר: ומצחאו רעות רכבות וצרות: הם גורות להשטייד להרגן זלאבד רעות נוללה לכל ישראלו לא לבני שושן לבך: ואסתר ביום ההוא: אין זה על המסורה. רק על כי אין אלהי בקרבו. רק שהוא על עון הצלם: מצאוני הרעות האלה על כל ישראל ולא על שושן בלבד. אך אין פחד כי מה שעני כי הסתר אסתור פני לא יהיה רק ביטים ההוא בלבד. והוא כי גס הוא לא עשה אלא לפניים וזה כי פנה אל אלהים אחרים פנים בעטמא והוא אמר תשוכת רב' ה' הם לא עשו אלא לפנים אף הקדוש ברוך הוא לא עשה אלא לפניהם:

ועתת נחכו לכם את השורה הזאת. פ' רשי' ו' ל' האזינו עד וכפר ארמותו עמו. יתכן לפרש כי שורת האזינו העמידה את אשר יקרה להם. וככלו יש לי עד מעיר מתרה ביטם כבל דור ודור. והוא יתכרך דין באשר הוא שם. שהבחורה חופשית וזה יאמר לטעון תהוה השורה הזאת לעד בבני ישראל:

וענחתה

קיצור חורת פרשת וילך משה אלשיך ר' לי

וענחתה השורה הזאת לפניו לעד כי לא חשכה מפי ורעו
יתויאשו מן החשובה: ומה העדרות אשר תעד כי
ירעחי ארץ יזרו וירעתי שירשינו וירעתי שושובו. ואנירון
באשר שהוא שם נזה שכתיב בשורה אחר אומר כל הרעות
ונגליות הוא אומר לו חכמת ישכלו זאת כלומר מי ייחן חכמת
ישכלו זאת טרפ רעה מבא ליהם אך ירעתי כי יביבנו לאחריותם
ביו אז ישבו וופקו עיניהם לשוב עד ה' ווגאלנו ותהייה להם
השרה לעד שאכלם:

ויבתוֹב משה את השורה הזאת ביום ההוא ולמדה את בני
ישראל. ותכן לפרש ע"ד שכחוב ברועיא מהמן
על אמר הכתוב עני ורוכב על החמור שיבא משיח על ספר עספ
הchorה כר"א ישכר חמור גרש. ובגנות האחרון חרבת תורה.
ובויתוקנו כי מראו כאשר העיר הק"ב בן היור והחורה היא
חקנה. כי לא תשכח ספר זרעו ועיקר צער סילק משה היה על
ישראל. וגלחו לו הק"ב שהיוקנו על ידו התורה לכך ויכחוב
כו' ולמדהכו' כי החורה היא תקנתם:

ויהי בכלהות משה לכחוב את דבריו התורה הזאת על עפר עד
חטף. ומכאן לפרש ע"ד טאמרא ז"ל כי גנשא ר' קצת
מהיום שמח כו משה כתוב מנראשית עד לעיני ישראל ולא נחלקו
אלא אם היו שלוש עשרה ספרי תורה שלימים או אחד והטעם
שהיה צריך להתחיל ולגמר ביום הוא אמינו אחד. והחנן
שלא כתוב ספר עד היום ההוא. אך שלא יהיה פחחון פה לישראל
לאמר שאין לנו רק מה שכתוב בשני לחות הכריות הנחותים
באצעם אלהים. אך לא כל יתר תורה חיללה. ע"כ מה עשה
בגנשא מהיום הוא שנטלק בו כתוב כל ספר תורה מראש ועד
סוף לטען וראו ישראל ויאמרו הלא גם כתוב אלהים הוא זה
במעשהם בלחוחה כי מי גבר יכתוב כל התורה בקצת יום אחד?
אך אין ספק כי כאשר בלחוחות הוי נראה כתבה כותב אך הוא זית
הו' העושה בעצם כך בכתבו את ספר החור' היה נרא' כתשה כיחס
והק' בה הוא הוי' עושה העזם: א"כ לא יגרעו כל דברי ספר תורה
לקידושה ולשוכר ועונש מצערת הרבות. ואשר נכתוב בתחילה
כנדרע על כן אין עדות לישראל על קיומם כל תורה כזו. לו"א
ככלות לכחוב מבראות עד חוטם בקצת היום כאמור שהוא
הוראת

קיצור תורה פרשת וילך ספה אלפק

חוראח אל שוו כל החורה לעשרה הרכבות :

לקחת אח נפר החורה הוה וטחטס את פאד ארין ברוית ה' אליהיכט פ' רשי ז' וו' א' מצד הלוחה והה מונה בחרך הארון וויחנן ע' ד' שכחנו בפסוק הקודם שכח טברדאש עד לעיני כל ישראל כיום א' . ואין זה רק שלן התורה בלבד טמותו טל הק' בחושה ריה יודע הצירופים ואיך הוא שטוהו יתברך במחשבת ובשיה כוחה היה נכח פאליו . ומפני בכח אליהיכ היה כי כאשר היה בלוחות וזה יאמיר לך אם טר הוה רזוקא וטהת איזו מצד הארון כפי רשי ז' ל' מצד הלוחות היה מונה בארון ב ח' ואדון כי דותה ללוחות כי גנס הוא מכח אליהים וו' א' ברית ה' אליהיכ . וזה שם בר' לעוד כי ה' אליהיכ שם ושרה שכינתו שס והוא העש וחדין לו' א' בר' לעוד :

הן בעודני חי עטכם היום טברים הויים עס' א' אף כי אחריו מותיינן לפרט ע' ר' טאמרים על פטוק וויה כל מבקשה' ויא אל אויהל טוער . הוא ביחס פרדרשו של משה . שקרא לו אוהל כווער ואפילו מלאי השרח שהיו הולכים לביקש ה' שם הילכו פה' הידע עם משה . וזה יאמר הן כעדני חי עטכם הויים יודיעים מה' איזו טברים הויים עס' שהו עם הויוכנס בויאי עס' . ולא ז שטח לבכש כי ה' עניכם בר' לעוד . ואדרבה היו אומרים והשתה קרייבין אם אין . ומה גנס אחריו מותי שחכפהו אס טילק השנזהו יוחבוך : **וआערדה** בס את השטיס ואות הארץ . כי גנט ה' הוא ער אערזוי וקייס לעוד : אך לסת שעני בשרכם לא חזהנה . בו לא חשינו לב' ע' ב' העיר עליכם את השטיס ואות הארץ גראיזט הימיד שאס חרשיעו ייד העדים היה בכם בראשונת זעד את השטיס כו' והאדמה כו' :

וקראת אתכם הרעה באחריות היטמי . וקראת לפן קריאת כטשטען ותיקון בזוז קושיא נדולה . כי קשי' אבאות אללו בימר ושינוי בניס תקנתה . כי דרו א' יעצה הרעה יארויכו לו שיטס אוג' דורות או ד' ואז יפרק הכל . וזה כטנו ורנחטב . ע' ב' בא נשא ברוח קדרטו ותקנו ואטר וקראת אחכם הרעה לוטר כי הרעה אשר עשו ח' ראמ טמקומט . וחבייאס בנוילולם כרע רשי' נ' לאפקוד עליהם כפירותעטם . וו' א' וקראת לשין קריאת אך לא ארת

בולט

קיצור חורת פרשת וילך משה אלשיך ריא

כולם יחויר בגילגול רק לאשר הכוינו בעצם . ואשר היה ענו כל
וזו לו אשר יונש בניהנס מבעלי ית' לנל זו א' אחכם הרעה באחרית
הויטים נמצא אשר אבלו בומר קרבנה שנייה :

וירברך משה באני כל קהיל יטראל אח דרכיו השורה הואת
עד חטא : יוחנן שבא להוראת עס הי ח ס' ריבוא יהויקו
'ב טיל והיה בעה סילוקו שדרך אנשטו שיחלשת כחם מלחריסט
קול . עס כל זה נשמע קולו ונכנס באזוניהם ז' א' וירברך משה באזוני
כל קהיל ישראל להורותה ה' אהוו ז' אה דרכיו השורה הוארת .
שהוא סבראשית עד לעני כל ישראל שהוא עד חוטם וכל אשר
הוא עושה הוא יתברך העוצה כי ע' ב' משה ידבר והאלים
עננו בקהל :

פרישת האזינו

האזינו השטמים ואדרבה יוחנן לפרש ע' צדיק מושל ביראת
אליהו ז' א' האזינו והשקיתו השטמים אפילו יושביהן
משרחי עליון של השטמים כבורון סרים אל משכעהו כי על בן באו
טRNAה אלהים ללוות לייעקב ואפי' להגר שפחחה נזרונו לה ג'
מלאכים . כי צדיק מושל על כל בלתי בחוריים ואפי' כי דבר
עליהם קושי שהוא עניין דברו :

ויתשפטן הארץ אמרי פי יוחנן לפרט שלא דרך ציוויו לומד
שטעי ארץ כי בני אדם שוכני ארץ זה בחירותים ובצע
צאת אמרי פי עד אני מדבר והם שיטעים ולא שיקratio לשימוש טרשת
אדבר רוק בעור המתארים בעצמת היוציאים כמי בי מאחוי יתברך המטה
ולא אל עצמו להיות אני הדובר וגס לא בדרך קושי כי אם בדרך
חיכה . ז' אמרי פיו : עיין בגליון טלי יוחר ולא דעתיה להאריך :

יערכ בטטר לקחי יוחנן לפרש ע' אין הביר ירא חטא ובכל
יאמר איש אעתול בתורה עד ארווה צטאוני ועל העיתים
שאצטרך אשוב אל החורה . אך דרכו יתברך לעירוף והטמיר עד
הוראת הארץ בכל יטוח הנשטים ואח' לא יטיש טלחת בה בקץ
דסיטי לילה חמיד פון חיבש הארץ מאו חידל המטהן בון הדבר בלקחו
בי אם יעסק בתורה ברבוי ואח' ב' שוב ישוב אליה בכל יום פ' ז' ואכר

קיצור חורת פרישת האזינו טהה אלטץ

יאכר טפנו בהיקח הדעת :

כ' ששה אקרא הבו גורל לאלהינו . ייחנו לפרש ע"ד הכחיב כי טוב חסדר מהיים שפטוי יטבחונך . והוא מה אנו ומתר חיוינו ששכח רצחה זאחנו ע' טוב הוא חסדר בתחלו חיים שוכחנו שיש יטבחונך וע"ר זה יאנטר כי שם ח' אקרא אפי' אני הנדרול פכם שאזכה להרואה כשם ח' הכו נודל לאלהינו על הרדר וא"כ כ"ט חשאו ק' בצעציכס שטוב להווח לה' על זוכחכם לקרוא בשבע ח' שחנתנו גורל לאלהינו :

הצזר חתיס פועלו ייחנו לפרש ע"ד שבחבנו בע' משפטים על כוונה הפטוק בפטוי ה' אמת צדקו ייחדו כי משפטוי עכ'ום הנוגב טמיין יומת והשושע טבפת זה לברו ישור כי יאנטר בן טוה הויא כינוטל טחיותו : וכל הורג נפש יומת גס וזיא ישדר בעיניו כי נשחח נפשו . ובכחודם וחדר יוחזען לב כי איך חדרוין המחרס מפון למחרס נפש . וכבהחדרם יצא הטשטט טעוקל . מט'כ' בפטוטי החורה כי בהויסים יחר שני הפטוטיטים יצדקו וייחללו כי באוצר איש טשנטו הנגב לשלים פי שניהם ולחתתו את הר-צח יצדקו ויאנטרו אתך נכין הדבר טהנה כננד מדה . הרוג נפש לחח נפשו חח נפשו . והנוגב מנה יחן מתאים הואakash להחדר טחכירו מנה ולעהדרף על נכסיו עצמו וחיה להופך כי בחתו פי שנים נטעא הוא חחד טנה . וסעדיפו על נכסיו חבירו וזה ענין רכיבס בחוזרכס יחד הכהוב האזר חיים פעללו כי כל דרכיו לשון רכיבס לשון ייחד משפט לשון ייחיד הכל צדק נמצא ראייה שחתים פועלו :

שיזחת לו לא בינוי מוטפס רצ'י זיל כחרנותו חבילו להון ולא לוי ייחנן לפרש ע"ד הכתוב זכור ימota עולם בינוי שנوت דור ודור כי הצעא מארים ערניך שהוו עשרה דורות היה כל שנות דור הרכבת מאשר מנה עד דור הדברי . כי בשנה אלף חורנו' שנה היה הטעול ובאלפים וכק' שנים ומפעט יותר היה השהה שערת דורות נצארו בחמש מאוחה שנה שערת דורות שבעה עד דור המברך ואיך טנות ? דורות כפליים סיג' דורות אם לא שהשוויה כל דורות אח דרכו נתצעטו חיהם מאוזהלהה . והנה לא השתיו הכריות בהעוותם ורק לא Zusס . וזה שפי' רצ'י ו"ל חביבו להון ולא לוי כי הכו רוא

וחברך

קיצור אורה פרשות הארץ מטה אלשר לריב

וקברך תה הפטוד הלא בז' כרכובין נך לא יתמו שנווחיו זוז' א שיחק לו
לא. בנוו פופס:

הלא הוא אביך קך. ובא לפרש האיך קנאך ואטר בהנחאל
עלין גוים בהפרידו בני ארם יצב נבלת עזיש לטספער
בני ישראל פ' ר' יוז' למספער שכיעים נש של בני ישראל שירד
לטזדים האיך נבלח עזיט שביעס לשון. ויתבן לפרש ע' ד' פרקי
ר' אליעזר ארוז' על דבר דור הפלנה כי כאשר ביקש הק' בתה
לפלנס. היה ר' ע' מלאכים ויהלך העולם לע' לצעין וחנן לכל' א'
מה הללואים עס א' והניח לחלקו את ישראל והטיל גורלוות ונפלל
לחחלקו ישראל. שעקריו שורשי ישראל שלשה אברחים יצחק ויעקב
ומהיהם מתחעפים לו' ב' שבטים והם מתחפשאים עד ע' נפש וכחוילק
האות חילקם לע' אומת לטען והיה לכל' שר מהחיזונים אומת
שלוחה כנספה ע' נפש בני יעקב ועשה זה כטהוריום בשער עוזיאל
ובקונה את ישראל לחח עד כל' א' טישראל אומת שליטה לכל'
והשכו להחזיק בישראל בעשורים לא טוב וזה יאמר הר' צ' ג' נך
לומר איך מתחיחס הוא יחברך לקונה אירך באומרו קדר הלא בהנחאל
עלין גוים בהפרידו בני ארם שהוא בדור הפלנה שאן הנחלים
לזרום או יצב נבלח עזיט לטספער בני ישראל שפי' ר' יוז' למספער
שביעים נפש מישראל שירד לזרים הציב נבלח עזים לשכיעיס
לשין. כנספה ע' נפש אשר הכניס בין הגוים והרוי הוא בקונה אוחץ
טהוריום בדמי' אומות שnochתי להפ' הרוי מפרש אירך ג' :

כ' חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו: יוחנן לפרש שהחיכן כי חילק
אלוה מטצעל יפל' בנוול חיזונים לחה הוצרך להטיל גורלו
להאות באיה מקום יהיה גורלו אם לה' אם לשרים כאשר כתבנו
כפטוק הקודש. אך כהיוח בלחוי כשרים או עונת מבדילים בר' ג' א'
עוגונתיכם היוסביבלים ואו היה מפטוק לתפוס בס השרים וכשהם
בלחוי בשרים יקרו יעקב לו' א' כי חלק ה' עטו וש' לארה היצרך
להפליל גורל לו' א' יעקב הכלחי כשרים. או הוצרך חבל בנוול
נהלווה להפטים דעתם כת' על כל נפש טישראל אינה שלייטה כטרכר:
יפרוש בנפיו יקחחו ישאהו על אברחו ייחנן ע' ר' מדרש שוחר
טוכ על פסקוק ומארחות קכצ'ס כי היושראל טפורהיס
בבל נבול מעדוף שהיה ארך וטנרב ובקצ'ס בכנפי מלאיים עס טפפ

קיצור חורת פרישת האוינו משה אלשיך

ובקניהם לרעמסס כבשעה קלה . ואח"כ מרגע שוכחה מרלך ששה
ימים שנשאום בכנפיו הדרת מלכי השרת כטו"ל על פסוק ואזא אחכם
על בנפיניסרים : והו ישאהו על אברתו :

אלhim לא יודיעם . חדשם מקרוב באו לא שורום אבחיכם .
יחבן לפרש שאוכר וראו נא פחיזות עוכדיהם כי אלhim
אליה חדשם מקרוב באו כי יערכו נט' אונן ס' שנה אתה ע"ז
שנה חדשה זה עשרה שנים . שעוכריהם נדולים מהם ואין בראות
מי שצציאתו אחריו הבראם כמה שנים . והנה האות לא יאשטו
כ"ג כי הלא יחויקו מעשה אבותיהם בידיהם . אך יישראל איך
יערכוד Ach אשר לא שורום אבחיכם :

צור ולידך חשוי והשכח אל טהילך : אין קלס ארנוף דחלרת
חקיפא רכראך אח נשיחא . שבקה פולין אלה דעברך .
יחכו לפרש ע"ר טרו"ל בכמה רכתי כי בחיה להו עיבר ס' את השם
יחברך אך היו טהחותם עמו נס ע"ז אך אח' ג' עשי אלילים במנון
ומוח החחה לעבד כל א' יומו ולא גניהם אפילו יום אחר ל"ה זו"א
אזור כ' חשבה כי' כההתרגס שכךת פולחן אלה בכ' :

כ' את קדחה באפי ומייקר ער שאל החירות יחbn לפרש ע"ד
וז"ל שלא שرف והויקם אלא פסוק חטא טבנית איכדה באח
שלפניו מבערת שהוא צוריה לראש אברמי גור כו אמר כי ה'
הונגה על ריב פטזיה כ' . ושרף הפטוק ההוא שנאסר והיה בקרוא
והורי חזע ודלותה כו או על קנאת השם הנדול אותו אש קדחת
באפי הוא אכן א' טמלאבי הרשות וחיקר עד גדר שאל החחות
ליידון בס כל הדור :

ויתאכל ארץ יובל והולת טסדי הרים יוכן לפרש ע"ד שפוי
רט'י ז' וחלחת ירושלים היסודית על התהירם
ענאמור ירושלים הרים סכיב לה והוא ע"ר טרו"ל על פסוק כליה ה'
את חטמו שפק חרון אפו ויצח אש בציון . וזה אמרו יחברך כי
בראווי כי אש קדחת באפי לביליכלה האך כעם השלטני איתובעיר
ווחוחאכל ארץ יובלה . והראיה וחולחת טסדי הרים הב' הר
חטורי יהוד ציון ירושלים ויתאכל יסודתיה :

אבנו על טוּרָות חזי אכליה כה . יחbn לפרש בנו' לח' ב'
מהס צורי ע"זתן וגולות יז'ולא חשליטם ה' רק להביא
על

קיצור תורה פ' זאת הברכה משה אלישיך

אומר זה שעם יודע שאלתו ורעהו לעשו ערביהם עליו כל דבריו. ואח"כ יאמר ירעתי ויקש ויישמע והוחאות לבנו נתנו לו. ועם כל זה וארשת שפתיו בטל טנעה טלה מלוא מטרו לפניך וזה יאסר הנה אחר כל קזרשיו בירך והם חכו לרגליך לעשות רצונך ולוינזל מכל צרה. ואע"פ ישא וישמע ויקבל טרנורתייך גלי אמצעי וזה אוצר ישא בעצמו ולא מלאכים חצצך להעלות התפללה. כי הוא יחברך בעצמו יקבל סדרותיך:

תורה צוה לנו משה. יתכן לפרש ע"ד מאפרם: "ל שאמר ה' ב' מה למשה בטעה, עגל רד מדורחך כלום נתנו לך גדורלה אלא בשבייל ישראל". ואל מלא זכות ישראל לא היהת התורה נתנו. שלא תאמר הלא משה לבדו קבל תורה טירו יחברך והוא צוח לנו לו"א אם אמרו תורה צוה לנו משה רונו לאירך ניסא כי אל מלא זכות ישראל לא היה החורה נתנה לו:

מורשת קלח יעקב. כמאפרם ו"ל על פסוק זהן ישראל כי בזכות קהילתם על שהקהילים והתהדרם צוה לנו משה שם לא כן לא נתנה לו ולא היה מצוה לנו דבר:

יהי ראובן ואיל ימות וייחי מתחיו מספר: יתכן לפרש ע"ד מאפרם ו"ל על שלולך ראובן ולא שב עד עכבר נטכר והיה נראה כאש. כי גס שלמען הצליל אותו מידים יעוץ ישליינו אותו הבורה עס כל זה לא ובצר שהיה יכול לוטר נשיבו אל אכיו וגס כי על ידו כמעט טעם טירה בהשליך אותו אל בור נחשים ועקרבים. וכאשר בעון סכירות יוסף נהרגלו השבטים ותחו בעשרה הרוגני מלכחות שימות ראובן בהם. ע"כ אמר יחי ראובן ו"ת כי לא טוב הוא זה לו כי אחרי מות קדושים בভיטה ההיא היה השטחים עצם שמכרוهو וע"ז כן קנו מעלה יהורה. וע"כ בני ראובן לא יוכו בכלל מספר בני ישראל בשליחותם שכנו ע"חרוגני מלכחות כי יעדר ממנה שלטונות על שלא היה ראובן בצער ההוא כהה. ע"כ אם והי טתו מספר כאשר היה היות

זהו עצמו כאותרו וייהו נני יעקב שנים עשר:
זאת ליהודה. ירב על יהודה בן יעקב ועל טליתות בית דוד אשר ביהודה אמר זאת אשר אברוח ע"ל ראובן וחילאו כן וברכה אתה גס היא ליהודה ולא ולכדר בחרכ שכלל על דבר בנימין: ויאמר שמעה' קול יהודה. על המכונה בשם יהודה

קמדת חורה פרישת הארץינו מטה אלשיך ר' יג

על העם צדרכות ריבית ורעה וחטן נתלה וכל בניו ווון וטלקס נפלו כיד החטנאות וול שHIGHLOW אלה אמר אספה עליימרו רעה דם ב' רעה של טריושל יון ולא יהדרבו כראשון רק עלייכו על העם שיריעו ויזרו והזין הם התנווין אכליה בס כישראל זהה שפי' רשי' חזי כליס והם אינם כלים כי אשוב ואחרה והזין אכליה הם המן וכל בניו וסיעתו הרגו ווון נפלו ביר החטנאים:

מזוי רעכ ולחש רשק וקטב טרייר. שם לא ישובו אביאא עליהם גלוות רביעי שחחילה נפילהם היה רעכ. כי שרבו הפליזים את אוצרות וועליו אמר טוירעכ כייטה גמישך ליפול פנרטיפ פטום והוא לחוטי רשק. וגס מאן ניחן דשיות לקטב טרייר בט"ש באיכר רבכוי על פסיק כל רודופיה השינויו כי' בחתין עד חעתה באכ שביהם טולט וחווה טרברן שני וחלאה יעקר שליטחו נט' ט שט עשה כחשייר א' טראה אחותוות וויא יהודת ברבי הייה שעואל חמשה ולא טה: **מהוזין** השכל חרוב וטחדרים איתיה. ואם נידرك אומר טחוץ והו לטייר בחוץ וכן חיה לנחיב וכחדרים אונדירוע רורך השטודה לוטר לאדם המיר בכורך או תחdag. נמצאי נבואה בשתי אשות אם יטיר שאבד נפשו. אשר בחדריו. ואם נמנע מאבד גוף ויחורי לא יהיו חתים. כי טוב לנבר לבא לירוי הרבה שהוא אל הניג החיצוני במלכוש אל הנפש. מלහיר טוב ברע ולאכער גפשו החיקרי חלק אלה טעןלו וזה מזין חאכל חרוב האז:

הגופי' צחדריות איטה היא הנפש השכל האיטה שטדיילס:
אמרתני אהייהם אש' ותה מאנוש זברס. כי כשהדרונו נעתה ע' אף או' אחד מן התאטחים אינו סבחין בין צrik לדשצ'יון שנוחן דשווין. ועל ידו אאניחת מגונש וכרכ'. אך

כשגענה על ידו יתCCRך טבחין אל השעריה:
פין ינכרו צירטו יוחנן לפארש ע' מאריס ו' לכטשל בעל התלן ובעל החוריין שע' היה אהשרוש נזון חפץ לקונה שהויה יוחדר חפץ חחן. והנה מה שייער הוא יוחדר לסתות ארת זכר עצלק ויאטרו כי נהתק הוא כי נת' זיות בישראל. וזה פון גיפורו צריפו ויהיה החתנרכות שיאטרו כי נהפרק הוא שנחיקים בישראל:
פין יאדרו ידינו רסה. כפער'ל שהיוניס אמרו כתבו על קין השור שאין לכט חלק נאלחי ישראל:apse ווף היה ח' זונגע

קיצור חורת פרשת האזינו מפה אלפץ

כליה היו אמורים ידינו רטה על אלוהים כי על שרצו ללחוב טאן להם חלק באלהיהם . רך ובקו בואבדנו . ויאמרoci ידרטנו : ולא ה' פעל כל זאת . והוא טיטוס אמר כי אלה ישראלי הוא אלהי ימים . ולא אלהי יביצה . והנה מודה במקצת היה ואם היה בזמנו משכית לאנו זכרה הי או מרים כי גם את הכל לא ה' פעל :

כ' נוי אבד עוזה המה ואין כהה חכונה . ירכן לפרש ע' ר' שכחכנו בפ' הקורתה . עוזה טובח נח ה' ראה נהחי לפניו ה' היום את החיים כו' ובחרה בחיים . ונם פאאר ראו אשר עשה ה' במערים אשר עשה לפל אשר הלך אחריו בעל פעור שהשבדו ה' למן טוח יבינו את הנולד ולא להביא להם דאייה סעההדי כדי יון טיטוס באומר לטעה טלא ראי לו' א' כי נוי אבד עוזה כי העוזה :

לו אבואה שהיה להפ להבין את הנולד כי אין בהם חכונה : חכמה ישכilio זאוח יבינו לאחריה זה והוא כי הריא טראחית צרחים ישכilio אבה יודוף א' מן השונאים אלף מישראל ושנים יניסו דרבכה . אם לא כי צורש מכרם וה' הווא וביח דינו הסנירים וישיכו עד הבכחו . כי הלא לאיבצדר דעת . כיילא כצירנו צורש . וכי צורש נחן כח לסתול לנו . לרידוף אלף וכו' אם לא כי צורינו פועל ועשה : **וְאַוִיְבִינָו** פלילים חבן לפרש ע' ר' שאמר פרעה ה' הדזיך כל' ועד אמר מיכטקה' באלייסכו נבוכר נצר פעמיים וטלש' ובבלטצער ודריווש וכחם אין מספר והם עצמן דינו ויאמרו כי אין באלהינו . וא' בראות ישראל שעסכל והירדו פ' אלף מישראל בו' יבינו כי ה' הסנירים ואל אל יקראותו יחד בתשובה שליטה : **וְחַשְׁ** עדירות לטו . ייחן לפרש ג' ר' שכחוכ בספר הזוהר אית קץ זוחה קץ . כי קץ של בעיטה אחר הרא . של אהישנה הם רבים וזה וחש שהוא אם זכו אהישנה יש עזרות למ' ייש קיעין הרבה חתח טרדת למ' :

לו נקס ושייט יחנן לפרש ע' דטאטרס' לביוטעוח של הק' בת יטועהן טל ישראל שנאמר זה ה' קינו לו גנלה וננטחה בישועה : כי ישכן נдол יש לישראל לכל יחיה אשן הנאלה כי מלחתה לה' בעמלק וככל המלכיות שהחריבו ביהו ונילתה שכינה ונגעה בכבוד שכינו שבגלו ווא השם בזצמו המתנקם וויזיאן הנגלו או ושייט גס על הנגע בישראל זו אלי נקס ושייט :

כ'

קיצור תורה פרשת האזינו משה אלשיך ר'יד

כ' קרוב יום אוירסיחcen לפרש . כי יומו של הק'בה אלף שנים .
 והוא אלף הששי . ושה' שהוא בשלתי היום . לו'א וחש
 עחיזותלו'ו עת של אחישנה הם קיצים רביכם ואסוזבאל חש שהוא
 גטן של אחישנה . כתו שיש קען קבוע . קרוב חיה נס העץ כי חט
 עחיזות לטו ; **כ'** ידין ה' עמו יתacen לפרש ע"ר לו נקס ושילם
 שחייבנו והוא כי שם יה' נפרד מהצע רשות שהוא וזה עיקם מיטלק
 והוא כשייה' השם שלום בד' אוחזתו שהוא אחר הנקס אז ידין ה' עכו ;
כ' יראה כי אולת רעד כי אין בזורבא עד שחכלה פרושה מן
 הבית ח'א כי אלה ייד : **אנ'** אמרת ואחיה יתacen לפרש
 עד טאמרטס ויל' שייאטר איש ישראל הטענה בראוו איה בכחו הנרה
 זה הבני בירוי ויראהו ייחברך נקמתה באחיו ייד וזה אדר טרטעטס
 שהק' בה היה כל טמי ישראל ביטמן כי באוחה פטה שייש קויקס
 ויראה מה טמכתה הכהן יונקס ואמר יטפח הצדיק כי חזזה נקס .
 וזה יאמר אני אמרת ואחיה את הכל מה שמחצית אני אראפה . להורת
 כי אין סדי מצל . כי כל אשר היוצר לישראל בנלהו ותחזו מיתת
 עצמן אל יחצבו שניאולן כי הנה ואין מרי טziel וזהו פ' הפטוק וראו
 כי אני יהוא כי אתה במדת הרין ואחוי במדת הרחבים וחרשו כי
 אין אלהים עטורי שאתה אתה ואחיה במושא אחד שאני מחצתי ואני
 אראפה . והוא ע"ר שאטורי זיל על בטיק הנה יוס בא לה' בוער
 כתנור כו' מלט שזחיר הק' בה להזיא חמה טרחה . לשף' כל
 הרשעיף יהיו כל זדים כו' . ואוthon שטאזרפא לאזריקס הר' זורה
 לכסיו אי' שטי טפש צדקה וטראפה . כו' שידאו שני הפקיס במושא
 אחד זו' א' מחצתי ואני אראפה : **ש'יכנו** לבככם לכל הרקרים אשר
 אנכי טעד בכם . יתacen לפרש ע"ד טאמרטס זיל עלי וטצ'חו לבכנו
 גאטן לבו לא נאטור אלא לבכנו שנס יצ' הר של אברם אכינו ע'ת
 מצאי הוא יתברך נאצן . וזה שאטר משה ורבינו ע'ה באומר שיטו
 לבככם הוא שני יציריכס אל כל הדברים אשר אנכי טער שלא ישורת
 יעד טוב מהבגה וישתח ביסורין ויצ' הר על טורא הגנול מעונשו כי
 אם ב' ב' יציריות לכל לגוף היינ' הר שלא חיה שום בחינה טיראה :
כ' הוא אחיכם וכבר רוחה תאריכו ימים . כינטש כל אלרט
 מישראל שורש הוא יתברך ותורתו הבלתי נפרדה מאיכוthon
 ובאהו דבק אל פקו רואחי באמת כי הוא יתברך ותורתו ה' הט

קיצור תורה פרשת האזינו משה אלשיך

מיי עולם . ואם יחתא ואש פדר ויהיה מתח בחייו חייתו וכרכני היה היונזאים אל יבשה כי הם פורשים ספイラות וחיותם ומוחדר ארם אם ייחשכו נטחוי עולם בהעוזתם אם ישובו עד ה' החשוב רוחם אליהם ויהיו דבקים בה' חיים כולם ונכל יאמר ללבם כי הלא היה חיות הרם אל הנפש ולמה לא נယוד לא הנוף שיחיה לו א' וברבך זהה תאריכו ימים בעשורתם על חייו הנפש יהיה לכם גם היו הגות וזה שמרוק בדבר הזה הוא חי הghost הנזכר האריכו ימיט על הארטה :

בעצם היושהזה כו'. על ה' הר עברים הזה : יחנן לפרש כי בעצם יום הזה אשר אטר ה' שיארכו ימים על האדמה אשר עוכרים את הירדן שמה לרשותה . בזכות התורה . כאותרו כי היא חייכס . ונרבך הזה תאריכו ימים והיה סקוט לבעל רון לחילוק ולומר מי לנו דבק בתורה . נסחה ואפילו הכוי אינו נכנס הארץ ואיך בזכות התורה ירשוה . ע"כ אמר בעצם היום הזה שאטר בדרכך זה אמר לו הוא יתכרך למשה עליה אל הר עברים הזה :

וראה את ארץ נגנו . שע"י ראייך אותה והייתה בהר עברים סקוט טעירות ישראל לארץ חיפוי שפע ליכבש שאתננה לבני ישראל לאחוזה הרו שאתה הכבש ומורייש להס את הארץ :

ומת בהר אשר אתה עולה שפה ימכן לפרש ע"ד מאמרם "ל' היה נפשו של משה מתקשה לצתתכו" אמר לנפשו لأن ארץ עתרה לילך אל אההך לפני ה' בארצorth ה' החיים : והנה המלacky שלvio אח יעקב בארץ הוקשה למו לצתת לאור הווה הארץ : ע"כ אמר לה להזון את עתודה להלך חאם העלי' שמי' נגר דרך ארץ פרבר שהוא מקופ' חזוניים ומשם תלכי אל פנימיות הקדו'ש : והשובה אההך לפני ה' בארצorth ה' החיים כי התהלהכו' לא תהי' רך בארצorth עלינו' וחותתונה כי גס שפע הארץ וקדושחה שם כי ע"כ ראה את כל מה . והגרא' משח אינה כיהר אנשי' שלא יעלן בטוחם בחוץ' לארץ ע' החעה כי אם אדרבה יירבו אך משה עולה שפה זהה ואמר ומת בהר אשר :

והאסף אל עמק : יחנן לפרש . ע"ד מאמרם "ל' שאמר לנפשו שטא ראות אוגם בוכים ובכויות עמם רצתה לו אדר

קיצור תורה פרשת האזינו טsha אלשר רטז

לומר נפשוחם בוכים ובכיה עמהם כי לדעך שלחתי מרגלים ועַל
ירך נתגלו מה שוביכו העם בליל ההוא . וכטהרם ז' לוהא
אל עטך אצל אברהם יצחק ויעקב אצל קהרת ועטרם אצל אהרן
ומרים ע' כ' וכנוודע מס' הזוהר כי כל המתייחסין לנפש הכהן לפטור
מחורריוס להקביל פניו וטאסטפים אותו אליום . וזהו פיו' ויאשך
אל עטיך ועל עניינך אית בוכים כ' אמר הכהן אדרבה . והאשך
אל עטך . כי יעשה בני נולך קבלה ואסיפה טוביה :

כאשר כת אהרן אהיך : י' ל' ע' ד' מאטרם ז' לאמר לנפשו
שפא בקש מלאך חמות לפניו בר' א' לכ' הצלחי
נפשו ממות והנה כאשר מת אהרן עיני משה ראו ולא זר שהו
בנסיקה והמדר מיתתו ועל עניין אם ישלוט מלאך המות אבר
כאשר מת אהרן אהיך :

בחד ההר . ויאסף אל עטיך יתכן לפרש ע' ד' מאטרם ז' ל'
שאפר משה לנפשו שפא בקשו לדוחות אויהך לניהם
כו' רצח לופר מדו עברו להזיל את אשר יאות להעלות משם
אלו יומצאו אחיוועה על רבר מה ולא יעלה מיר אל רום המפעלה
הזכויות עד ישחה שם קצת ליתהר לזה יאמר הכהן שנג זה לא
יהיה כי אם מיר כאשר חמות טיר חטאף אל עטך . בנן ערן .
אליהם עם האדיקים ולא תירא חטறך ליתהר בוגהננס טרם
חטאף אל עטך בנן ערן כי הלא יהיה לך כי אם כאחרן שאחר
שמח מיר נאסף אל עטיך ז' כאשר מת אהרן אהיך ויאסף אל
עמיו : על אשר העלהם כי : הוא הכהן הסלע במתה . ולא
שהוא טעל בעצם . רק שטדרך עס סביבו כחות השערה :
בתוך בני ישראל גמי טריבנץ קרש : יתכן לפרש ע' ד'
מאטרם ז' שהי אוטרים כל אחד אם אמרת הוא שיש
כח בר להוציא מים . הוציא לנו מסלע זה וזולחם אומרים מסלע
אחר שע' כ' נמנע משה רבינו ע' ה' מלדרר אל הסלע באומרו כי לא
הי ראים לישות להט נס כוה . שעל הלילאנות ההוא ז' א' אשר
טעלתם כ' זהה להיות משה ואחרן החטירום הנדרלים שהק' ברכ'
מדركך עם החטירום . אך איינו בעצם מעלה כי הלא בחוץ בני
ישראל גמי מריבת קרש כלומר אשר רבבו באופן שאינו מעלה רק
לפייהן שהט גROL' שטדרך עס חטיריו : על אשר לא קרשתם
אותוי בחוץ בני ישראל : דהינו בשב ואל חעשה שלא רבבו אל
הסלע ושייער הכהן על אשר טעלתם כי בהנארה הילע במטח

קיזורתוֹת פְּרִישַׁת הָאָזְנוֹ מֵשָׁה אֶל שֵׁיר

גוסף על אשר לא קרשתם אותו בתחלה. בהעדר הרבו ראל הסלע :

כ' מנגד תראה את הארץ ושתה לא חבא: יוחנן לפרש ע"ד שאמרו כי שני ארצות הם ארץ ישראל התחיה נורא וארץ ישראל העליונה. את הארץ ריבבה העליונה ועל שתיה נורא אמר מה שאמרתי שעם היות סלוקיכם בחוץ לארץ תعلו לפעל בארץ החיים כאשר תחצנו על אשר אתה עולה שמה וטשה ואחרן השווה. שאמיר כי חאפס אל עטך כס-חו ווא' כ' מה עונש על החטא לו"א כי מנגד חראה א"ת הארץ שהוא שתי ארציות כי חרבק בס אך סה ויהה עונשך אינו רק כי שמה לא תבא ממש אשר אני גותן לבני ישראל שהוא התחינה. אך אל העליונה תבא בעדך. כי אין טעככ'. ובדרך הזה נהיישכו כמה העורות שיש פפסק וירבר ער סוף הפרשה:

פְּרִישַׁת זֹאת הַבְּרָכָה :

זֹאת הכרכה אשר בירך משה איש אללים אח בני ישראל לפניו מותו. עניין הו"י של זהות. להורות ניכל דבריו ברכתו מאתה' צכאותו יצאו בכל גופו הchorah כי גודל משה כי איש אללים הוא וסנה גס לפניו מותו שאז השכינה שורה עם הזריק ורוח ייחירה נט"ש נסצר הוהר על פסק חוסף רוחת יגועון וטה גס משרה שעלה חוספו ערכו ונдолתו תהיה חוספתו והוא לפניו מותו:

יֹאמֶר ה' מסיני בא: לומר ראו עתה חביכותו יחברך. עליכם כי הנה אין זריך לומר חביכים על גויס ועל מלכחות כי אם על מלacci טרכבתו גדרחים סאוד שכבא בעצמו ובככבודו להקביל פניכם מה שאין כן לעשו יושמע כי לא הך אליהם בעצמו רוק ורוח משער לטו. כי לא בא עיקר שכינה כי אם ט"ה שטלא כל הארץ כבورو מאותו החפתשו כבورو הנמציא שם ורח לדרבר עם השרו ז"א משער מהגמزا בשע'': הופיע מהר פארן: ע"ד זה היה לישדא ליתרונו אור עצום ורב מעל האומת וגס יוחר פעל מלacci השרת:

וְאַתָּה טרכבת קורש. שהה לכתוב ברכבות קורש אך כי בנא להקביל פנו לישראל עזב בסני ארץ טרכבות

קיצור תורה פרשת הברכה משה אלשיך רפז

מרקיבות מלאכיו וכן להקביל את ישראל ועשה מרכיבה מושר אל והוא ע"ד רוז'ל שירענו כי נתקן הקירוש בלשון חריגום לבלי קנאנו כלאיו השרה כי לא יבינורו והלא יקשה כי הלא אין לך קנאה גודלה פזו שחגלה החורה שבא ונסתלק מרכיבות מלאכיו ועוז מרכיביהם ועשה מרכיבה מישראל ושיתח בחרורה. ונקרואו גלווי לכל העמים ע"כ מה עשה הוא והתרך לא כחוב ובא מרבבות וכחוב **ואתיה** בלשון חריגום כמעשה תיקון הקירוש לבלי יקנאנו : **עד מימינו** אש רוח למו : יהכנן לפреш ע"ד מאטרם :

ז"כ כי הילך אל עשו וישמעאל אם יקנלו :

ההוריה של עשו אמרו שכח בחרורה לא חרצת . ווישטעהל אפי' כתו' בה לא חננווב זה אמר ואח ברכחיו וזה אמר ואת ברכחיו ואומנהחי וגסלהלקו פן החורה לו"א מיטינו שהוא מיטין הלווחות אשורת לנו לישראל אך לשעריך ופארן לא נתן כי אם מהשמאלי לא חרצת . לא חננווב . ולמה עשרה כן לשינעלו בה שאינם ראווס לאש דת רוחניות וזה אש דת למולישראל . וערוז'ל על היהות אש סלהטה סביבות בן עזאי והוא היה דורש פשט אשר לרובני עקיבא שמא בטעשה מרכנה היהת דורש והשוב לו לאו אלא שהייתו חרוץ מחרורה לנביאים וממכניאים לנכחותם והוא הדברים שטחים נחניתן מסניינו שפטווט קול רברוי הפשט היו ישראל שומרים מפיו יתרך אשר הוא עצם רוחניות ומחוק האש הנדולה ובכלל הדבר ניס סוד הרוחני נתן לישראל לוכנה:

אף היבכ' עמים כל קדרשו בידך יהכנן לפרש ע"ד עניין ניכור
נידר שקראו עברו ומספר עמו וארכזו גינויו. וכן לכורך
ובעה חביבחכם אין אידך לומר שאינס כערבר גס או ניל קדרשו
יתכרך בידך כי מלאכיו יוזה. לך בעניין גבריאל-הציזל להנניה
וחביביו. ונסדרניאל אסף אלהי שלח מלאכיה וסגרכו' והוא
מאמר הכהחוב על כל כפוי ישואנו פון תיגוף באבן רגאליך. וזה
ובפ' חכון לרנגן:

ישא מרכחיך יתכן לפרש ע"ד הכהוב חאות לבונחן לו
וארש שפחו באל מגעה סלה . והוא כי אם ישאלו
לענין מלך שני בני איש שלחן והוא ידע שעלה כל אחד ואחר
ולאחד יאסר אל חבר כי יודעתו אותה ואהנה ושני ישמע כל
דברו ואה"כ יאמר ידעתו ואת את איזה מהס שחכבר יותר הו
אופר

קיזור חורת פ' וואתה הברכה מטה אלשיך ר'ין

יורה הוא דוד שמע הקול יהודא בומרותיו : ואל עמו חביאנו
בכרחו מפני אבשלום בנו :

ירין רב לוי חנן לפרש ע' טעם הכתוב שהוא לא יבנה הבית
כי דמיים רבים שפרק יהוה ירוו רב לו . יחשב לפניו
יחנוך נאלו בנה מקיש והקריב קרבנות . כוכחים וועלות וrido לו
זכות זה ויניח זכות בנין המקיש לבנו וזה יאטר מה ידו רב לו
עם הווות כי לו לא עורתה לא היה עושה רב כו הלא ווער
מצירו אתה ה' חיה ולא הוא : עם כל זה חעלת עליו נאלו עשת
ושפך רם קרבנות :

יללו אמר חמץיך ואוריך לאויש הסידך : הנה על אהרן
יהיה פחחון פה על מעשה עגל ע' אמר הנה חמץיך
ואוריך בלבנו והנה זה יורה על חסידתו : אשר נסיחו במטה
חריבתו על מיטרינה . שנסיחו בססה וויצא בנסינו ועס כל' זה
חריבתו על מיטרינה שכלה אותו עמי לאמר יען לא האמנחט
בי וועל אשר מרוחם פיו והנה הוא לא חטא כי אני לקחתי את
המטה ואכה הסלע ולא הרהר ולא אמר מה עשי כי זה יורה
על חסידתו ופוחר לבו :

ברך ה' חילו יוחנן לפרש ע' רבו חינו : ל' האומרים פי
חילו הוא על הנכדים . והנה שבת זה . אין לו מעשה
ירום להחברך מעשה ידיו כי הם עוסקים בעבודת שמים ע' ציריך
פאלייך ברך ה' חילו : ופועל ירוו חרצה : כי לא יכוונו בעבודה
על הנאת חלקם מאשו ה' רך יכוונו לנגמי לשם שמים וע' כ
תהייה פועל ירוו חרצה שיוהיר להם ברכה משלחה וועעל ירוו
שהוא בעבודתך חרצה עד גדר רצוי עבורתו שנוכחות פועל ירוו :
מחץ מחניכם קמיו וכו' . בעניין יון ביר חספונאים וכן
משנאיו סני יקוטן פאותן שם הקמים הנזכר אך
לא אשר מישראל :

לבנימין אמר ייריד ה' ישכן לבטה . ע' מאמראט ז' ל' שהוא
סארבעה שתחנו בעטיו של נחש שלא טעם . טעם
חטא מעולם . ע' אמר ייריד ה' יושכון לבטה : שלא יזטרכ
להתangelל כי לא חטא . וכל ישכן שלא חשלות בו ריותה כי היהת
לכתחיינוח עד יוסטר לגורלו לקץ הימין :

עליו חומף כל היום . השם הנדרול הנדר שהוא יrido ?
שער עת הקץ שהוא בגמר היום עליו חומף :
ובין

קיצור חורת פ' ווֹאַת הַבְרָכָה מִשְׁהָאַלְשִׁיךְ

ונבין כתפיו שכן שהוא הטקresh כפוי רשיון לבגנובקה ארצו היה בית המקדש נכו' אטרו נהתי ביה פורתא משומך רחוביב וככון כתפיו שכן ליהו להורוח נכו' לא יהיה כל היום כאשר על בנימן בעצמו חוספפרק שכן כי לא יהיה שם זה החופף כל היום כי בחרכין היה ריק שכן כי לא יוכל פלשכנון שכןנה בכוון ערבית:

ולי'וּסֶפֶת אשר פברכתה ארצו נכו' הנדר נכר מכורכתה ארצו מגן שטיכם נכו' על ירד ברכתה יעקב שאטר ברכתה שבית טעל ההום רזבצת מהת וממה שאני מוטסיף עתה הוא ומטרנד הבואה שימוש ומטרנד גרש ירחיחס:

וּמְרָאֵשׁ הררי קרט ותנן ע"ד מאטרס ז"ל לטה נגלה הק"כח בנסנה לרומו גנות שכנינה. כביב"ול הוראות שפלות והאבותה נקרו הררי בסנו שאמרנו ז"ל על פסקוק אשא עני אל ההרים וכפסוק אל ההרים לא אכל. ובחויר שבאבותה הוא יעקב וויסוף היה לו מעין קדושתו. וע"כ מה שאירע ליעקב אירע לוויסוף וויאו איקוניון שלו דומה לו. והוא מאטר וויסוף באומרו שמנו אלהיב לאדרון בו כי אליהו הוא שכנינה. שוכנה וויסוף להיות משכן שכינה. מפני שהיה סתוייס אל כחויר שבאבותה הוא יעקב היותר שלם בכל העולם ע"כ עליה ברצונו יתרבר בעלות בוגירות חכמתו להיות שכינה גנות לחיות במזריו וויסוף ולהקדיש שיזיה שם מרכבתה אל השכינה. וזה יאמר וסראש אמר מסרת מפרבר עם השכינה. שהיתה גנות על ראש וויסוף הנה מראש הררי קדם שהוא צذر ראש וכחויר שבאבותה שהוא יעקב:

וּמְנָגֵד גנותות עולם שזכה וויסוף להיות משכן השכינה מכל אליו א' בשבייל יעקב שרומה לו. שניהם מצדר רחל אמרו שכמתה היה שורה שכינה. כטאמר יעקב לרובין כשבבל יוציאו אכיו כי עליותכו ע"ז שבלבל יוציאו או חילל הקורש כי השכינה הייתה שורה במטה של רחל גנטחלתה משפט וע' ראיו וויסוף ג' מצד אמרו להיות מרכבתה אל השכינה. וזה יאמר מטרנד גנעתה עלוף הס ארבעה נשיכני יעקב שטחים הושתת העולם טפח זכותת המנד. ומיטיב של ארבעתן שהיה רחל שנטחתה הייתה השכינה. שהיא הסיבה שויסוף זוכה להיות

משכן השכינה:

וּמְמָנֵד ארץ ומלאה. הוא וויסוף שהיה מנד ומיטיב של ארץ

קיצור חורת פ' וויאת הברכה טה אלשיך ר' יח
ארץ ומלאה. שוה כל העולם שהוא היה יותר שלם
בכל העולם:

ורצון שוכני סנה יתכן לפרש ע"ד שכחנו למטה גנלה
הק"ה בסנה. לרמות נלות השכינה שהוא בכ"ל
הוראת שפלוות להיות עם ישראל בגנות צרים. ע"כ את
השכינה שרצית בהוראת הסנה להיות עם ישראל בגלו'גה צערף
רצון. ווא"ר זרzon שלכני סנה:

תבואתך לראש יוסף. והוא משולל הבנה טילח חכואה
כיו מהחילת התיבה יורה עתר ומטספה יורה על
עבר שני הפכים בחיבאה אותה. ולהיות כי השכינה. היתה פאו
על ראש יוסף. וגס אחורי בן כי אפיקו בארכונו היה שכינה
שורה שהיא מוליכן אותו במדבר וערוגה אותו ע"כ נאמרה תיבה
שמורה על העבר ועל העתיד:

ולקרךך גזיר אחיו. ייחן לפרש שאמר הנה היה טפסיק
תשורה השכינה. על יוסף בוטן הנגולות אך גם
הוסיף הוא ותברך ווישטווה לו לטרכבה גט מאו פירשו אחיו
סמננו ומכרווהו והרחויקו אותו ממנה פעליהם. כי לא כלבר
תבואתך השכינה השוכנת טנה. בראש יוסף כי אם הוספה לחול
בקדר נייר אחיו שהיה גם מאו היה נייר ומופרש מأخو וויה
ולקרךך גזיר אחיו:

בכור שורו הדר לו. כמי רשי' ז' מלך היוצא ממנה והוא
יהושע ותחנן לפרש ע"ד מסטרס ז' בבראשית רכבי
על פסוק הטה לך כו' יברך ארץ הנURIIM אפרים ומנשה כי שתי
בניך נתיחסו ליוסף. יהושע וגדעון. יהושע ותיחס לבכור
שהוא הראשון ועליו נאמר בכור שורו הנה הדר לו הדר תורה
נוסף על זכות יוסף:

בhem עמיים יונגה יהדו אפסי ארץ. ויתחנן לפרש ע"ג
שאמטרו רוי' לאפשר בתהום ארץ ישראל היו אחד
ושלשים מלכים אלא שהם מלכים שבכל העולם אלא שלא היה
טלך בעולם שלא היה לו חלק ונחלה באرض ישראל נמצא כי
בגוזו אה מלכי ארץ הוא כמנגה וחדו כל אפסי ארץ כאחחה והוא
זכות יוסוף היה חמוץ אפסים היו שט מרכבה לשכינה.
שاملמלא לא היה שם לא היה גנאליין. וגס ליהושע זכות התורה.
המקיימת כל חועלם ע"כ הוא יכובש את הארץ. וגס הוא ככוכש
כל

קיצור חורת פ' וו'את הברכה משה אלשיך

כל אפסי ארץ . זו"א בהם עמים יונגה יחדו אפסי ארץ :
והם רכבות אפרים והם אלפי מנשה ומספר שגניות
הקרנות הא' רכבות אפרים והשניה אלפי מנשה :
ולזבולן אשר שמה זבולון באחיך . ייחן ע"ד טאמרים ז"ל
על פסוק בצל החכמה בצל הכסףכו' יש למהנים
ח"ח מנכסייהם צל וחוסת כעוסקים בחורה . וזה יאמר שטח זבולון
המאכיל את יששכר שייעסוק בחורה . בזאתך מן העולם כי הלא
ויששכר באهلין הוא שם באهلיך צל החכמה כי אהליך זבולון
שפלה נסת אותו יקרה . כי בצל החכמה בצל הכסף . שם הסתה תפטע
עם שלא עסקת בתורה רק בפרגמطا :

עמיים הר יקראו זה לשון התרגומים שבטוא דישראל . ויתכן
לפרש ע"ד הכתוב והיוית לקהל עמים שעמים הם
השבטים ופירושו על שם שהנדרתוי מועלם זבולון על פרנסו ארת
ויששכר שוב.ן באוהל יששכר לעולם הבא :

כ' עמיים השבטים הר יקראו אותו הוא חר סיני . שמןנו
תורה יוצאת לכל ישראל :

שם זבחו זבח זדק . בעניין אם מגע בר טנוול זה משכוו
לבית המדרש שיוכחו כל אחר יצרו באוהל יששכר :
כ' שפע ימים יונקו . ימים של תורה ימים עליונים יונקו
וע"כ היוצר הרענןכח ונשחת :

ושפנוי טמוני חול . כי ידוע כל השבטים כל' קבלה נמוש
בסיני חלק בחורה וככל א' טמון חוך נפשו . ובלחוי
מתגלה אם לא שייגע בכית המדרש וימצא . להה אפר שצ"ז
ויששכר בבחוי מדרשים יונקו כל' השבטים כל' חלקו החורה
הטמונה חוך נמושות ישראל הקרוויים חול כמה דעת אמר ושמתי
זרעך כחול :

ולגדר כו' וירא ראשית לו כי שם חילקה מהקק ספון . ייחן
לפרש כי בלוחת שנית שכתוב משה גם בהם היה
בחלול החוק רוחניות כנסמה אל הגוף וע"כ גם בשניות היה ס"ס
וסת"ר עופרים בנס . שהייה מהקק דבר ספון ונסתה שהוא
רוחניות אשר שם לא תעדיר סמננו השכינה . ולכך הסתומף
בازלו . וטרם וראשית הביט בדבר הנוגע לו לזכותו . וזהו
וירא ראשית לו . ומה ראה כי שם חילקה מהקק ספון שבודאי
השכינה ישרה ש :

ויתא

קיצור תורה פ' וואת הברכה משה אלשיך ר' יט

ויתא ראש עס זדרקה ח' עשה ומשפטיו עס ישראל פ' ר' יז' ז' על משה אומר כי יוחנן לפרש ע' ד' אמרם ז' משל לימי שנابر לו איסר במקום אפל ולא היה מוצא נר לבקשו מה עשה השליך שם דינר זהב וזה יאמר מה שראה נר נחנו לו ואגב הזה מציא האיסר וזה יאמר מה שראה נר המשחק ושה לא יהיה מקום לבעל דין לחיק הלא עם כל עצמו לא היה לו כח ליכנס לארץ ואיך יועיל לאחרים זו א' וחטא ראשי עב הס חנשוריים בויהר הנקר אידראים בערך כל האוכרדיות ומשפטיו של משה שהיה מחוקק שעשה לו הק' בה שלא יביא ארץ ישראל לארץ ונגש שלא נכנס לארץ לא למןעו עשר ר' רק לשוויה המשחק עם ישראל מה ולא ישארו בלעדו פ' יאגדי כי על יד היוחו עמם יש תקוה להם לעתיד לבא וזהו ומשפטיו עס ישראל :

ולדען אמר גור אריה שבראונה היה גור טושל על החומן בלבד וזה אמר כי היה אריה שישאג ויונק מן הבשן כי משם יכמוש ויקלח ויביא משם שלל שוגם משם וככובש:
ולנפתלי אמר נפתלי שבערצון שהירה שטח בחלקו ע' יברוך שהיה מלא ברכתה בזכות שהיא שבע רצון:

ולאשך אמר ברוך פבניהם אשר יהי רצוי אחיו וטובל בשפטן רגלו ברזל ונחות מנעלך וכימיך דברך יוחנן לפרש שבשלשה רכרים יברוך גבר בני חי ומוינו ואס הריבוי בניהם צרייקים הוא טוב ואס הא' זרשעים העדריים ימה' וכן הנכסים אם הם שמוריים מליטאים מזוינים שלא יהיה מרבה נכסים מרבה ראנגה וכן החיות באורך הקונם היה ראשו ואיבריו כבדים עליו והיו צער יהיה באופן שהיה קע' בחיו קללה החחשב לו ע' משה ברכו בתנאי הטוב ולזה אומר ברוך מכנים שהיה צדוקים וזה יהיה רצוי אחיו יחתרו בינו להחחנן בנו' כדרכך אשר יש לו בת שמרצה את אביך הבןبشر ועל מונו אמר וטובל בשפטן רגלו ברזל עשרו' ולא יהיה לו ראנגה ברכבי נכסיו כי אם שהיה ברזל ונחות מנעלך שהי סטובכ ברזל ונחות שלא חרANG על שמורת נכסיך ועל חיו אשר אורך יפיט בכבדות וחולשת יתרה איננה ברכה ע' אמר וכימיך של הכרחות יהיו ימי זקנתך וכקי' דש' ז'

קיצור תורה פ' זואת וברכה משה אלישע

ול' דבאויך דואיכס זיגויס מחתוטשיטס. שייהו שנווע הוקנה שנורט
חימכ' בבריאה וכוח בטאט' כלב באומרו נכחיו או נחי עחה לטלחת'
לזאך ולבא: אין' כל' ושורן יחנן לפרש ע' ר' טאראטס ז' ל'
כוי פשנברא העולם נחאה שייהי לירורה בחחוניס. והוא
כיז' ל' התיבבו אשר דברו בדרכוק לשונס שלא אטראדויר' למטה
אלא בחחוניס שהוא באנשיים כי הייכל ה' המה. והם פעונה של
אליה: קרטס. ופורשו כי מקרט שכורא העולב נחאהו לך' .
והזריקים אשר בארץ הסה חסם הקוייטים ארץ העולם . ושייעור
הכחוב אין' פאל ישורן . ש עמד לך' למגן באתחה הנקרה ישורן .
ואל החיש על פרידתי ואל חצעבו אל' לבט פוי סר צילנא ומלה
יעשו אחריו טשה כי הלא טוב לך' בעשר' מטני כי הלא ראה אשר

עשה למגעך בשאתחה נקרה בחרוא ישורן :

רכב שטי' בעורך וויחנן לפרש ע' שאמרו הרקיע הראשון
הוא וילון. שהוא כטמך בפני גולפ' והשני שנקרואין
רייע הוא כללוות כל העולמים הגנגליים חפובליליס חמחמה ולכנ' נונכיות
ומולות כטאפר ר' יוחנן פרק אין' דרשין שהס' ברקייע השני .
ומחלישו ומעלה שחחול עולם המתלאנים . וע' אטראדו רוז' ל'
שהוא נקרה שחקים פוי שם שוחקיפ' מלאנים טן' לזרקיים. לעתיד
לבא . וידענו כי ע' י' חורה ומטזות עולה או ר' קויטן לטעלה ער' ת'
אליהינו יחברך וסהתהפטנאות האור חור ווירד שפע קדושה אלל
חוולות . בהשתלשלת מהעליאן אל עולם המלאנים וסחים אל
עולם הגנגליים . וסחים אל עולם השפל וו' שאמר משה אין' כל
לאיכת רותניותו . עם כל זה הוא רוכב שטjis' הוועם הגנגליים
ורפבנתו על השטjis' הוועריך . שע' י' הורה וסצ'ות שכינתו
יחברך שרוי על השטjis' שאחה החעור את שטjis' שיוכנו על' ידר
שפע המתהפהך : **ובגאוץן** שחקים . שוחקיטס גו
המחלאיכי' מן הוא עולם המתלאנים . שם בהוניה עליונה המתהייחסות
לגאחו יחברך רוכב בעורך כי רוחניותו בז' באור שפע קרוישת
התהפהות מלפעלה למטה . ומ לטטה למעללה . וזה ובגאותו
שחקים: **מעננה** אלהו קרטס . וטחח זרעה עולפ' . יתכן
לפרש ע' ר' שכחנו כי הייכל ה' המה . וו' א' טענה אלהו קרטס
והטעס כי מהחתה . שרירוחו בחחוניס' שתווא באנשיים התקוייטים
את העולם וזה זרעה עולפ': **ו' גרייש** פפניך אויב . יתבחן
לפרש ע' ר' חכחוב ומקודה ע' ר' גבא מטרום במרקם הווא השרב' כי

קיזור תורה פ' זואת הברכה משה אלישיך רב

מושבו על השמות. ושם מגרשו כי זוֹ צָלֵם אֶלְחִים שְׁעַל פְּנֵיךְ הוא מאור פניך מפלש ועליה עד מרום. ושם במרום תהמת אוֹר פְּנֵיךְ אֲנוֹ מְגֻרֵשׁ אָתָּה. ואומר מעתה כי אין זה רק מאשר אתה מעונה ה' משכן לו. שׁעַכְבָּר אָור פניך עולה עד זכָא המרים במרום ושפטנרגש את השר מפניך. ואטר השמר את עמו למטה הארץ: **וַיַּשְׁבַּן יִשְׂרָאֵל בְּתַחַת כַּדְעַיִן יְעַקֵּב.** ויחנן לפרש עד בהיותם להם הקשרון. עד גדר הקראם ישראאל נס שהיה בדר משה כי האל הנזכר שאמר משה שיעידך להם שם שאמ' משחה מטה התק' בח' חיו וקיים שה' היה אתה. ולא עוד עס הוה שערין של הנקראים יעקב כשהחתם כלתו שלמי הקשרון בינויים נר' ואילא אוֹתִי קראת יעקב. וכאשר יגעח כי תקרה ישראל. עם כל זה למען שם הנקראים ישראאל. זכותם עוטרת להם ארץ כו' אף שטיו של ישראל התיוחדים לשם החזואה יערטו טל להוציא להם רגע ותירוש: **אֲשֶׁר־יךְ יִשְׂרָאֵל טַיְסֹרָע עַמְשָׁבָה,** מנע עוריך. יתכן לפרש ע"ד הכתוב ה' איש מלחה' שמו. כי שמו בלבך עשה החשועה. וזה עס נושא בעה': ועוד שעושה שני פעולות יחר שהוא מנן מאובי שלא יהרג. והטנגן עצמו הווא עורך להמית לאובייך והוא טגן עירך:

וְאֲשֶׁר חורב גאותך. יתכן לפרש ע"ד שהיה במלחמות העי' שהורה כי החרב וחכנולה. טבעית היהתה גאותיך ובאמת ה' לבדו יען. כדי שיקבצו כל המליכים בכתת א' בקרב ימים כדי שע"י כן נפלו הטה ומלכיהם ושוריהם עד בלתי השאייר שרוד. ולפי האמת סבלעי החוכלה מלחה' ומארבים. לא יבצר טמנו יוחברך לחת להם העי'. אך ראה הוא ית' שכהאריך הומן יחתאו כאשר היור. ע"י עכו ע"כ זה הוא יוחברך לעשות מלחותך מהייחתך אל נזוח אנשי למען ויחוררו שגמ התרה יקבזו על ישראל זו' ואשר חרב גאותיך לנזוח ולא בරור השגחה: **וַיַּחַשׁוּ** אויביך לך. פ' ר' ש' ז' ל' גנו' הגבעונים שאצרו מארץ רחוקה באו עבדיך. וע' זה לבשו קנהה כל המלכים לבא על גבעון. על אשר השלימו את יהושע. עם היור מלחתו ברוך שביע. ואנשי גבעון הבינו כוונת יהושע וישראל שהיה למען יוחשכו כי מלחתם טבעות ותחבזו למען הביא עליהם רעה כאחד. וכן שמעתי מהר' ייב' שהוה מפרש אומת גם הימה בערמה שהוא גם הם כיוושע למען יהוו. ואנו נתקבצ'

ואורו

לזיר תורה פ' וזהת הברכה משה אלשיך

ואורו ישראל על כלם: **וְאַתָּה עַל בְּטוֹחִוֹתֶךָ רֹדוֹךְ פֵּי**
רשׂוֹ זֶל כענין שנarter שיטוּרגליכס על צוֹאָרִי המלכִים האָלָה
וְהוּא לְאַמְצֵץ אֶת לְבָם לְפָהָר לְכָלָות הַשָּׁאָר וַיַּעֲשֵׂו כָּן לְדָרוֹךְ
ברְגָלִיכָּס עַל צוֹאָרִים עֲוֹדָם חַיִם . זה יאמֵר וְאַתָּה עַל בְּטוֹחִוֹתֶךָ
תְּדָרוֹךְ שָׁהָב רָאשֵׁי מֶלֶכִים וְהַשְּׁבָח לִיְשָׂרָאֵל שָׁאָרִים
שְׁהָקָבָה עוֹשָׂה בְּשָׁבְילִים : **וַיַּעַל** טָהָרָבָה מְוֹאָב אֶל
הַר נְבוּרָא שָׁהָב הַפְּסָנָה אֲשֶׁר עַל פְּנֵי רָחוֹן . וַיַּחֲנֹן לְפָרָשׁ עַד שְׁرָצָה
הַקָּבָה לְהַפְּטִיס דָּעַת טָהָרָבָה בְּעַיִינָן אֶרְצָה קְרוּשָׂה אֲשֶׁר נְבָנָע מִלְכָא
שְׁמָה . וְלוֹכָה אֶת יִשְׂרָאֵל . שְׁהָיוֹת נָוָה לְכָבֵשׁ לְפְנֵי הָמָה . וַיַּצֹּו
אֶת טָהָרָבָה וַיַּעַל רָאשֵׁ הַפְּסָנָה . לְרָאוֹת אֶת הָאָרֶץ בְּנָאָמָר לוֹ
עַל הַר נְבוּרָא שָׁהָב עַיִינָךְ יְמָה וְצָפָונה וְחִימָנָה וְמָרָחָה כֹּוֹ .
וְשָׁמָ כְּתָבָנוּ כִּי זָוָת אֲשֶׁר יָשִׂיג בְּעַיִינָי בְּשָׁר לוֹ אֶת כָּל הָאָרֶץ כָּאַלְוָ
הָוָא הַחַתְּיוֹ . נֶסֶן וּוֹעֵיל לִיְשָׂרָאֵל לְהַיוֹת נָוָה לְכָבֵשׁ . כָּאָמָר
וְהָוָא יְנַחֵל אֶחָת הָאָרֶץ אֲשֶׁר תְּרָא 'שִׁנְחִיל עַיִן' זָכוֹת רָאִיָּחָד
בָּה . וְחַנְגָּר לְנוּ הַתּוֹרָה אַיִךְ עָשָׂה כָּן מִשָּׁה . כַּי וּוֹעֵל מִשְׁהָ מִעֲרָבָות
מְוֹאָב אֶל הַר נְבוּרָא שָׁהָב כָּה קָצַת הַכְּנָה אֶל הַשְׁנָת רָאִיָּתָה .
זֶה אָמָר אֶל הָר נְבוּנָה : **וַיַּרְאָהוּ הַכֹּוֹ** . וַיֹּאמֶר הָאָ
אַלְיוֹ זֶה אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר נְשָׁבַעַת לְאַבְרָהָם וּלְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב לְאָמָר
לְזָרְעָךְ אֶתְנָהָרָה אַיִךְ בְּעַיִינָךְ . **פִּירָשׂוּ זֶל** כָּדוּ שְׁתָלָךְ וְתָאָמָר
לְאוֹיָזֶל שְׁכֹועַ שְׁנַשְּׁבַע לְכָסָהָקָבָה קַיְמָה וַיַּחֲנֹן לְפָרָשׁ עַד הַפְּשָׁט
יָאמֶר כַּי בָּא הַקָּבָה לְפִוּסָה אֶת מִשָּׁה עַל בְּלָחֵי עֲבָרוֹת הַיּוֹרֵן .
וַיֹּאמֶר לוֹ הַנְּהָנָה גְּדַלְתָּ מִאָור בְּמַה שְׁעָשָׂית לְךָ מִכְלֵי הַכְּרָתָה שְׁבֻועָה
כִּי חְלָא זֶה אֶת הָאָרֶץ שְׁהַזְרְכָתִי לְיִשְׁבַּע שְׁלַשְׁ רְגָלִים כַּי לְאָסָר
לְזָרְעִיךְ אַחֲנָה . גְּרוּלָה מִזְוֹן עֲשִׂיתִי לְךָ מִכְלֵי הַכְּרָתָה שְׁבֻועָה וְהִיא
כִּי הָרָאִיָּךְ בְּעַיִינִיךְ כִּי בְּעַיִינִיךְ בְּשָׁר לְךָ הַשְׁגָּתָה שְׁגָלָה .
מִהְנַתָּה אֶת הָאָרֶץ לְמִקְבָּלִים וְהָוָא כִּי הַנְּחָן אֶת הָאָרֶץ יִשְׂרָאֵל לְזֹכֶר
אָוָתָם בְּקָדוֹשָׁתָה . וְאַתָּה הַשְׁנָתָה יוֹחָר סָהָם שָׁרָאָתָה אֶרְבּוּעָה
מִרְתָּה עַל דָּמָאות פְּרָכָה כְּשׁוֹלָחָן עַרְוָק לְפָנָיו כְּסָרָה נְבוֹאָוָת
שְׁגָופָךְ הַזְּרָכָךְ וְעַל כְּנָרָב לְךָ : **וַשְּׁטָה** לְאַתְּעָבָר וַיַּחֲנֹן
לְפָרָשׁ עַד שְׁכָתָבָנוּ בְּכִיאָרָם מְאָרָם זֶל שָׁאָרָם מִשָּׁה כְּשָׁהָרָה
מִשְׁיחָה עַמְשָׂנְשָׂו הַיָּכָן אֶת עַחֲדָה לְכָלָחָם וְאָמָרָה לוֹ אַחֲהָלָךְ לְפְנֵי הָ
בָּאָרֶץ הַחַיִם . וְהָוָא עַד מְאָרָם זֶל בְּמַדְרָשׁ עַל צְדִיקָי הַמְתִים
בְּחַזְקָה לְאָרֶץ וּנְקָבְרוּם בָּאָיִן . אָמְרוּ אַנְהָה דּוֹמָה . פּוֹלְשָׁחוּ בְּרִידָה

קיצור תורה פ' נזאת הברכה משה אלשיך רבא

אמה. לפולתו בידיו צרחה. והוא כי חלל ארץ העמים טמא
ובן בצאת הנפש בחוזה לארץ הלא מצער על עלווה השמייה.
דרך אויר ארץ העמי ומשח חזה אשרה אל חלק השמיים לעומת
ארץ ישראל. כי יבקשו חיזונים לירבק בזאהה בחוזה לארץ מטה
שאין כן בזאהה בא' אשר הוא מושב השכינה כי אמה היא.
ועל כן בראותו משרה כי נפשו מזורה מלאכת אמר לה היכן את
עירה לילך. האס דרך ארץ העמים במקום החום החיזוניים
תעללה השמיים והפנה משם אל הקדשה. ותאמר לו אתה לך
לפני ה' בארצות החזיב. כי מעתה עם שניינו יוזאת בה' לא
אתה לך בה' לך. למה שניני לפני ה' רק בארצות החיים מירנו' א'
הוא יתברך למשה. ושמה לא חעכבר פלומר בארץ החתחונה.
שנשבועתי נכו' אך בעלויונה אהה עופר כי לא חעכבר לך צאת
נפרש בה' לך כי בארץות החוויס החלך:

ליימת שם משה עבר ה' בארץ סואב על פיה'. יחנן לרשות
עד המכוב יחו מחרך ארו' לאלו מתי ארץ ישראל.
נכליו יקומו הס מתי חוצה לארץ והוא כי נבלה יקראו שתחום
בפסיינו פגוס. הוא ע' מלאר ההזוח אך משה עבר ה' העובר את
רבו שלא ע' לקבל פרס וע' מטה על פיה' בנשיקה על יד
השכינה שתחרכקת בנפשו ומושכת אליו. וא' כלמת בארץ
ישראל יחשב משה. כי מי היה רומה לו בכל הארץ. וזה יאמר
וימת שם כאלו בא' ימץ שכחוב ושם לא תעכבר עזה אומר וימת
שם בא' משה הגרול שבכל ארץ עבר ה' שלא ע' לקבל
פרס. על פיה' בריכות השכינה מסתלקות נפשו. והשכינה
היא ארץ החיים. ולכן הטבתי אשר אסורת כי מות שם בארץ
ישראל יאמר עליו:

ויקבר אותו בגין. שלא חامر גוף הנשאר על הארץ הלא
יקרנו בככל אשר יסוח בחוזה לארץ. כי פירושה
שכינה מהגוף וירבקו בו חיזונים. אל חامر כורב הוות כי הלא
גסה' לא פירש מגוטו כי הלא. פיה' הנזכר היא השכינה קבר
אותו וזו ויקבר אותו בגין:

בארץ מואב מול' בית פעור ולא ידע איש את
כברתו עד היום הזה. פ' ר' ש' ז' ל' קברתו מוכן
משחת ימי בראשית. לכפר על מעשה פעור. וזר אחר טן
הרברים שנבראו בעבר שבת בין השמשות. יחנן לפרש כי קברתו
היה

קיצור חורת פ' וויאת הברכה משה אלישיך

היה עפר רוחני שנכרא בון השכשות בזמנ שפע קדושה שבת
מעין אילו של יצחק. כי ע"כ הומדר תי' יותר מאלפים שנה •
והיה רועה תחת עץ החיים בגן עדן • ואהשוב כי אופרמו ז"ל וויש
אומרים אף קכרו של משה כי לדעת התנא קמא גROL היה ויתר
קכרו של משה רבינו שהוא לבעל מאיות כל הרבנים
הנכדים בין השמות • למה שנקראת עפר חחת בסא הכבוד •
כל הרבר כי עפר קברתו היה רבר שלא שלט בו עין איש כי
רוחני היה וזה יאמר הגי באرض מואב שהוא להיוות מיל
בוח פעור שהוא להגין על עון פעור להכנייע טהוראת קדושתו •
ועל השניות אמר אל יעלה על רוחך שנפטן תוך עפר הגי כי הנה
ולא ידע איש את קברתו. עד היום הזה. כי קברו עפר
רוחני היה ועד היום הזה הוא יום הנגולה שאו הראניה עני
ישראל בטה שלא השיגו סקרים • חוי אומר כי לא בעפר הגי
נקבר כי אם בעפר רוחני גננו • ואותו עפר על הגי מול בירך

פעור להכנייע הקליפה היה :

ומשה בן מה ועשרים שנה במותו . יתכן לפרש שהוא
איןנו כשר כל ארם שכמותו חולפו ימיו . ולא
יאמרו על מי חי מה שנים . שהוא בן מה שנה אם לא ערדנו
בחויב אך לא אחריו מותו לומר פלוני בן מה שנה אך יאמרו
היום בן מה שנה . אך משה גם אחר מותו יאמר עליו בן מה
עשרים שנה כי הימאים דרכיים בגופו כי קדוש היה גם גופו יוסיו
קיים . כמאמר הוור ויקרבו ימי ישראל . ויקרבו ימי דור
כגס נחם יתרנקו הימים הרוחניים בנטשי . והיה הימים
מתקרבים בזמנ הסילוק על שעוזם בהם מצות ומעשים טובים .
אך לא בגין אמונה משה גם אחר מותו יאמר עליו בן מה
עשרים שנה . וזה אומרו ומשה בן ק"ר שנה נב במותו כי גוף
המת היה בן סר ההוא . ולא בלבד הימים שנרגל ועשה מצות
ומעשים טובים . כי אם כל ימי מעט לירחו שהוא כל מה
ועשרים שנה :

לא כהה עינו ולא נס לחה . פ"ר ש"ז ל"א משפט •
ויתכן לפרש ע"ר שכחנו כי הלא גופו היה נפש
זולתו . וא"כ לחו רוחני חשב . ונפטן ונגנו תוך עפר רוחניות
קדושה על הגי להתייש בכתוטה הטעואר לפער לבן יקטרג
על ישראל . ולכך אל חתמה . שלא כהה עינו אף משפט :

ויבנו

קיצור תורה פ' זואת הברכה משה אלשיך רבכ

ויבכו בני ישראל את משה בערכות מואב שלשים יום . ויחסנו ימי בכאי אבל משה . הנה אחר שבעמקים שלשה לבני היוזם שלשים יום . לערך זה ירכנו נס להספר ואבל אר על יד שלשים לבני חמו ימי בכאי אבל משה ולמה . לזה אמר ויהושע בן נון פלא רוח הכהן כי ספר משה ידריו עליו . בזה שחתו כוס חנומין באומרם כי אין צורך לומר שהכמתו לא חספה בז העולם כי אם שם וזה היה על יד אצולה שפע ברכות טבינות ידו . בזה היה בעיניהם כאלו עזרנו חוי . וטה להט עוזר לעצבים ולהתאבל עליו . וזהו יחתמו כו' ויהושע בן נון כו' :

וישמעו אליו בני ישראל וייעשו כאשר זוהה את משה . יתכן לפרש כי בו החנתמו . אחריו משה . אר לא היה האמנתם כו' : כל כך שם ייחידש דבר חדש . אשר לא זוהה משה שיעשו אותו . כי אם בהזיה באשר זוהה את משה . אר לא מה אשר לא זוהה . שלא יקבלו דבר מהorous בתורה בשפת ה' זולח אשר זוהה את משה :

ולא קם נגיא עוד ביש אל נמשה . יתכן לפרש שלא האסר לסתה לרוח חכמה . שוה לו טבינות ידיו : כאשר אמרת למعلלה ולא להשגרה רוח נבואה . לו' א' אי אפשר כי הנה ולא קם עוזר כו' כי איינו בחק בן ארנס . להנבה במדרנהו . ולטה לה אומר . אשד ורעוה פנים אל פנים . ופירושו כבוי והארם ירע ארת חזה אשתו אויש לא יודעה . רק אהיכס יודעתו מכל משפחות הארץ . והוא כי ירע והשפיע בזה שהוא אפקלריוא המאירה פנים . ככלمر שלא על יד שאינה מאורה הגראת אחוריות כר' א' וראית את אחורי כי אם פנים פבלי תטעבה שפע הנבואה . והיה פניו משה טוכנים לעומר פנים שלמעלה ולא גועע כאשר גועע ישראל בשמעך אנכי ולא יהי לך . וזהו אומר פנים אל פנים . ולא אומר פנים בפניכם כאומר בישראל . כי גס המה שמעו אלא שלא עזרו כח לסבול ונתנו . אר במשה ירע זה באפקלריוא המאירה והוא פניו משה פכבליים אל פניו יתברך ואני והרק כי ליה רין בר נש כי איקות הוטרו היה זו ובahir מה שאין כן לשום בריה . וע' בספרינו ירע משה להופיע ביהושע רוח חכמה שהוא התוסף ברוחו של יהושע אר להוטף על איקות גנוו . שיטכול כח הקידושה . ומה גס בהקיז זה או יכול להופיע בו משה בחורו כזה :

כלל

קיצור תורה פ' וזאת הברכה משה אלישיך

לבל האחת והמוסיפות כו' שלא חאמטר. א"כ מה הירא שברא הוא יתברך ארם על הארץ מאיכות גדול. מכל הארץ אשר על פניו הארץ זו וביהר נס גוף מהכל. לו"א אל תחתה כי הוצרך לשעחו להיות כן לפיו הוצרך לכל האותות והמוסיפות כו'. ולא היה יכול לעשות עניינות אלו אם לא זו וביהר בשיעור זה:

ולבל יד החוקר ולכל המורה הנרוול יתכן לפרש ע"ד מאפרם ז"ל כי ימונח רוטמה שורתה ביטינו של משה, כי בירוב kali מטה אלהים קרע את הים. נתנות ידו החומריות. ואיך יד זולתו תכיל קרושה זו. וכן ולכל מורה הגדול שהיו ישראל יראים פן האכם האש הגדולה. אשר עשה או משה. על המורה הזהיא כי שב עצמו כשליח צבור והק'נה כמו סנייק וכשרז' לשוהה קולו של הק'נה טיפערון למשר. שהיה הק'נה מצורת קולו בקולו של משה. בשמנה דברות ומשמעותם לישראל. וכי גבר יעזר כה בפיו החומרו לעשות כן. וזה לכל הזרא הגדול:

אשר עשה משה לעניין כל ישראל. יתכן לפרש ע"ד שכחבעו על הכתוב דבר אהה עטנו ונשמעה שפירושנו שאמרו דבר אהה עטנו. וירענו שנשטעה כל טחנה וישראל שניים עשר טול על שנים עשר טול. כי כראוי אהה שיצראף הק'נה קולו עטך. וזה ה"א ייחירה שבונשטעה. לרמזו אל קול השכינה וכן אמרו ואיתך חרבך אלינו נקבה. וזה א"שר עשה משה לעניין כל ישראל. וכי נך כפהו לעשות כרבב הנרוול כהה. והוא לכל הזרא הנרוול בשכיל מורה הנרוול אישר עשה כו' בשכיל זה הוצרך הוא יתברך בראה צהורה' היה ה' איש משה גדורל פאור לעניין כל ישראל:

רם ונשלם. שבח לאל בורא עולם:

דעת

אתר לימודי יהדות ורוח
www.daat.ac.il